Δέφτερη Ανάγνωση

Εναλλακτική Πληροφόρηση

Website: http://2ha-cy.blogspot.com/
Facebook: www.facebook.com/DefteriAnaynosi
Twitter: www.twitter.com/DefteriAnaynos1

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλια για τις εξελίξεις

Περιεχόμενα του τεύχους 24 - 31 Ιανουαρίου 2014

ΤΟΠΙΚΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΨΕΙΣ

ΤΟΠΙΚΑ

Η αβάστακτη γοητεία της πολιτικής αγυρτείας

Σε πρόσφατες δηλώσεις της, η πρέσβειρα της Τσεχίας είπε μεταξύ άλλων ότι είναι καιρός για τα ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά κόμματα να αυξήσουν τις επαφές τους, γιατί κατά την έκφρασή της οι συνομιλίες για το Κυπριακό ευρίσκονται στην κατάψυξη, όπου παρ' ολίγο να βρεθεί και ο Βίκτωρας Παπαδόπουλος. Θα ήθελε να πει η κυρία πρέσβειρα, μπορούμε να υποθέσουμε, ότι θα ήταν χρήσιμο να υλοποιηθούν δράσεις, οι οποίες θα φέρουν τον κόσμο των κοινοτήτων κοντά.

Πραγματικά είναι αλήθεια ότι μετά τα δημοψηφίσματα για το σχέδιο Αννάν οι μαζικές δικοινοτικές συναθροίσεις στο Λήδρα Πάλας αραίωσαν και μίκρυναν. Αυτό δείχνει ότι το ναυάγιο του σχεδίου Αννάν δεν ήταν μια στιγμιαία αποτυχία, αλλά μια συνειδητή κίνηση ματ προς τη διχοτόμηση. Αυτό είναι το ασφαλές συμπέρασμα που συνάγεται από τις πολιτικές αποξένωσης των κοινοτήτων που ακολούθησαν το σχέδιο. Ακόμα και αυτή τη στιγμή είναι σαφές ότι οι ό,ποιες προσπάθειες επίλυσης του Κυπριακού γίνονται κρυφά στα ψηλά δώματα των πολιτικών εξουσιών, ενώ η λαϊκή συμμετοχή είναι από ελάχιστή,, μέχρι και ανύπαρκτη. Η συνήθης τακτική είναι να παρουσιάζονται έτοιμες συνταγές τις οποίες ο λαός καλείται να αποδεχτεί ή να απορρίψει. Η μόνιμη ανησυχία των εξουσιών είναι ότι η εμπλοκή του λαού στη διαδικασία επίλυσης θα οδηγήσει σε μονοπάτια που ανατρέπουν τους δικούς τους σχεδιασμού.

Στη δημοσιότητα τα 40 προσχέδια που εκπόνησαν τα αστέρια της κυπριακής διπλωματίας.

Θα θέλαμε πάρα πολύ να δούμε στη δημοσιότητα τα 40 προσχέδια που απασχόλησαν τις ηγεσίες τους τελευταίους 4 μήνες . Θα ήταν μια καλή ευκαιρία να αντιληφθούμε το παιγνίδι των λίγων κρίσιμων λέξεων, που τελικά απλώς επέτρεψε στον ένα να επιρρίπτει τις ευθύνες της αποτυχίας στον άλλο. Σύμφωνα με ασφαλείς πληροφορίες μας τρία τουλάχιστον από τα προσχέδια θα μπορούσαν να εγκριθούν, αν δεν υπέκυπτε εκ των υστέρων, μάλιστα, ο Ν. Αναστασιάδης στον Νικόλα Παπαδόπουλο.

Ενώ φαίνεται με σαφήνεια ότι οι εμπλεκόμενες δυνάμεις που έχουν συμφέροντα στην περιοχή θεωρούν ότι η λύση του Κυπριακού είναι επείγουσα ή ότι τουλάχιστον κάποιες συνιστώσες του Κυπριακού θα πρέπει να επιλυθούν, έστω και χωρίς συνολική πολιτική λύση. Στο θέμα αυτό ήταν πολύ καθαρός στην πρόσφατη συνέντευξη του στο ΡΙΚ ο ύπατος αρμοστής της Μεγάλης Βρετανίας, ο οποίος είπε ότι το θέμα των υδρογονανθράκων θα πρέπει να λυθεί έστω και χωρίς λύση του Κυπριακού. Υποστήριξε μάλιστα ότι σε μια ορθολογική διαχείριση της εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων θα ήταν σωστό να μετέχει και η Τουρκία. Εδώ να υπενθυμίσουμε ότι ένα από τα σημεία που προέβαλε ως επιτυχία της επίσκεψης του στη Βρετανία ο Νίκος Αναστασιάδης είναι η εκφρασθείσα βούληση της Μεγάλης Βρετανίας να συμμετέχει στην εκμετάλλευση του υποθαλάσσιου πλούτου της περιοχής.

Ανάλογή θέση για γρήγορη επίλυση του Κυπριακού εξέφρασε με πιο πολλή ένταση ο Αμερικανός ΥΠΕΞ Τζων Κέρρυ, αλλά και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή συχνάκις, αλλά και πολύ πρόσφατα κατά την συνάντηση του με τον κ. Ερντογάν.

Απεναντίας ο Νίκος Αναστασιάδης συμπεριφέρεται ως να θέλει να σπαταλήσει το λεγόμενο παράθυρο ευκαιρίας που υπάρχει μέχρι το Μάρτη με διάφορες προφάσεις. Μια πολιτική που εγκαινίασε από τον καιρό που το ΔΗΚΟ εγκατέλειψε την προηγούμενη κυβέρνηση. Έτσι, παίζει χαρτοπόλεμο με τα προσχέδια λύσης και αντί

διαλόγου βάζει μπροστά ΜΟΕ και κύρια το θέμα της Αμμοχώστου. Αλλά, φυσικά, σε μια κυβέρνηση που δείχνει με σαφήνεια την τακτική κωλυσιεργίας που ακολουθεί, δεν είναι σαφές ότι αν πάρει πίσω την Αμμόχωστο θα «κάτσει στα βραστά της»;

Ένα βασικό σημείο, στο οποίο εστιάζουν οι εραστές της ακινησίας, είναι οι δηλώσεις Ερντογάν στις Βρυξέλλες, σύμφωνα με τις οποίες η λύση του Κυπριακού δεν μπορεί να είναι άλλη από μια ομοσπονδία, η οποία θα απορρέει από δύο ιδρυτικά κράτη. Φυσικά, αυτή είναι πάγια θέση και τακτική της τουρκικής διπλωματίας, η οποία όμως όπως ξέρουμε δεν ήταν εμπόδιο για να διατυπωθεί μια διαφορετική θέση για την κυριαρχία στο σχέδιο Αννάν και στις συνομιλίες Χριστόφια - Ταλάτ. Κάτι ανάλογο λέγεται και από την πλευρά μας πχ ότι θα επιστρέψουν όλοι οι πρόσφυγες ή ότι θα φύγουν όλοι οι έποικοι. Είναι, όμως, σαφές ότι οι «ενδοτικοί» δέχονται ότι κάτι τέτοιο είναι ανέφικτό, ενώ οι απορριπτικοί δέχονται να μη πάει και να μη φύγει κανένας.

Ένα από τα ερωτήματα που έρχονται και επανέρχονται τακτικά στις εφημερίδες και το διαδίχτυο και τίθεται από τους οπαδούς της λύσης είναι ότι οι απορριπτικοί απορρίπτουν, αλλά δεν προτείνουν κάτι συγκεκριμένο. Τελικά, επειδή το ερώτημα τουλάχιστον ουδέποτε απαντάται με κάποια σαφήνεια, έχουμε την άποψη ότι θα πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι ή άρνηση αποτελεί μία θέση. Εννοείται ότι οι εκκρεμότητες που παραμένουν ιεραρχούνται ως λεπτομέρειες που δεν διαφοροποιούν τη βασική θέση.

… και **ο «κακός» Ντάουνερ**

Παρά τη δυστοκία στις συνομιλίες ο «κακός» Ντάουνερ δεν φόρτωσε την ευθύνη σε κάποια από τις πλευρές και δείχνει έτοιμος να συνεχίσει με υπομονή τη διαμεσολάβησή του. Έγινε λέει σημαντική πρόοδος στο θέμα του κοινού ανακοινωθέντος. Ας αναμένουμε, επομένως, ακόμα λίγο.

Μια ταξική κυβέρνηση:

από το φόρο για την ακίνητη περιουσία, μέχρι την περικοπή για την κοινωνική σύνταξη

«Τιμής ένεκεν μας την εδώκαν, που μια ζωή αντζιοπλυνίσκαμεν τους, τζι εσιερώναμεν τους, τζι εκαθαρίζαμεν τους, τζι εμαϊρέφκαμεν τους, τζιαι είπαν μας που πάνω τζιαι το εφκαριστώ»

«Η κοινωνική σύνταξη ήταν η πρώτη κοινωνική παροχή που έδωσε στις γυναίκες , μανάδες , η κυβέρνηση του αείμνηστου Γλαύκου Κληρίδη. Απεξάρτησε τις γυναίκες απο το πορτοφόλι του άντρα τους! Σημαιολογική η παροχή αυτή.» Ν.Σύκας, ΔΗΣΥ Λεμεσου

Η συζήτηση για την κοινωνική σύνταξη ξεκίνησε κάπως δυναμικά από την κυβέρνηση – προσπάθησαν οι δυο αρμόδιοι υπουργοί να το παίξουν «τετελεσμένο γεγονός», μαζί με ένα σιγοντάρισα από τον νέο πρόεδρο του ΔΗΚΟ, αλλά το κλίμα φάνηκε να στραβώνει αμέσως. Οι συνταξιούχοι αντέδρασαν δυναμικά – και μάλιστα υιοθέτησαν μια πρακτική των μαθητών – διέκοψαν την κυκλοφορία για λίγο. Ακολούθησαν ευρύτερες αντιδράσεις. Και μια προσπάθεια του κυβερνητικού στρατοπέδου να τα μαζέψει. Όταν, όμως, μέχρι και ένα τοπικός παράγοντας του ΔΗΣΥ στην Πάφο έθετε το ζήτημα ότι αν ήθελαν να περικόψουν, δήθεν, υψηλές συντάξεις μπορούσαν να ξεκινήσουν από τις 5.000 ευρώ, τότε η ταξική υποψία ήταν σαφής. Η κίνηση της κυβέρνησης δεν είναι η στόχευση – αυτή είναι η δικαιολογία για να ανοίξει ένα κεφάλαιο περικοπών συντάξεων από τα κάτω. Κάποτε, όταν ξεκίνησε η νεοφιλελεύθερη εκστρατεία στις ΗΠΑ την δεκαετία του 1980, ο Ρ. Ρέιγκαν σαν άλλος Κουλίας ανέμιζε το δήθεν παράδειγμα κάποιου εύπορου γκέι που παίρνει «επίδομα».

Είναι η ίδια ρητορική – ξεκινά μια επίθεση στα κατώτερα στρώματα με μια αστεία μετατόπιση ότι δήθεν το θέμα είναι οι πλούσιοι λήπτες. Αλλά, φυσικά, η κυβέρνηση δεν θα τολμήσει να αγγίξει τις παροχές στα ανώτερα στρώματα. Ήδη, την ίδια βδομάδα με τη συζήτηση για την κοινωνική σύνταξη ανακοινωνόταν ότι θα περικόπτονταν ο φόρος σε επιχειρήσεις για να κάνουν προσλήψεις, ενώ οι περικοπές στις πληρωμές των ιερέων σταμάτησαν αμέσως μόλις έβαλε βέτο η αρχιεπισκοπή.[1] Και όμως, ο αρχιεπίσκοπος καυχιόταν μόλις λίγες βδομάδες πριν ότι έχει χρήματα η εκκλησία. Γιατί δεν πληρώνει τους υπάλληλους της τότε; Μερικοί έχουν προνομιακό καθεστώς, προφανώς.

Παρακολουθώντας τις αντιδράσεις των δυο υπουργών, οι οποίοι εμπλέκονται στο θέμα της περικοπής της κοινωνικής σύνταξης, της κ. Αιμιλιανίδου και του κ. Γεωργιάδη, το αίσθημα που αναδυόταν ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι μεγάλωσαν σε ένα προστατευόμενο προνομιακό περιβάλλον και ποτέ δεν σκέφτηκαν ότι μπορεί να υπάρξει ανάγκη να στηριχθούν από ένα μικρό εισόδημα. Ήταν όπως τις ατάκες του υπουργού εσωτερικών ότι όλοι μπορούν να πληρώσουν μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες ευρώ για την ακίνητη περιουσία – για να μην πληρώσουν οι πλούσιοι. Η πιο θλιβερή/pathetic παρουσία ήταν η υπουργός εργασίας. Ήταν εντυπωσιακό πως μια γυναίκα αδυνατούσε πλήρως να κατανοήσει ότι το θέμα της κοινωνικής σύνταξης ήταν και θέμα αναγνώρισης της απλήρωτης συνεισφοράς των γυναικών στην οικονομία. Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος/α μαρξιστής/στρια ή φεμινίστρια για να κατανοήσει ότι η απλήρωτη εργασία των γυναικών στο σπίτι αποτελεί μέρος του οικογενειακού εισοδήματος ως "κοινωνικός μισθός". Η κ. Αιμιλιανίδου, όμως, φαινόταν χαμένη σε ένα άλλο κόσμο. Θλιβερά χαμένη. Επαναλάμβανε τις ατάκες του κ. Γεωργιάδη για «στάση πληρωμών» χωρίς καν να φαίνεται ότι κατανοεί τον εκβιασμό. Διότι, ουσιαστικά, αποφασίστηκε να γίνει περικοπή στις συντάξεις από το πιο αδύναμο στρώμα – τις συντάξεις των οικοκυρών, οι οποίες ήταν αποκλεισμένες από την μισθωτή οικονομία. Δεν ξεκίνησε η υπουργός λ.χ. από τις υψηλές συντάξεις. Αλλά, τότε θα ενοχλούσε φυσικά τη δική της τάξη, όπως και την τάξη του υπουργού οικονομικών. Ο κ. Γεωργιάδης κάτι πήγε να ομολογήσει αρχικά ότι οι περικοπές είναι γενικότερος στόχος της πολιτικής που εκπροσωπεί – αλλά, όταν είδε τις αντιδράσεις το γύρισε στους "εκατομμυριούχους".

[1] *Την ίδια περίοδο ο Αρχιεπίσκοπος έκανε δηλώσεις για νέες επενδύσεις της εκκλησίας. Πληρώνει το Δημόσιο τα έξοδα για να κάνει επενδύσεις ο ιδιωτικός τομέας – διότι όπως λειτουργεί οικονομικά η Εκκλησία στον ιδιωτικό τομέα ανήκει.* http://www.tothemaonline.com/koinonia/arxiepiskopos-sintoma-ttha-voithisume-me-megala-erga

Έτσι, ξαφνικά ανακαλύψαμε ότι έχουμε παρά πολλούς εκατομμυριούχους και εκεί τουλάχιστον οι γυναίκες δεν πρέπει να παίρνουν σύνταξη ως αυτόνομοι άνθρωποι. Έστω και συμβολικά. Όταν άρχισαν, βέβαια, να μπαίνουν κάτω οι αριθμοί ήταν σαφές ότι ο στόχος των περικοπών 10 εκατομμυρίων είχε ως αφετηρία την κοινωνική σύνταξη για ξεκινήσει η επίθεση – φυσικά, δεν υπάρχουν τόσοι εκατομμυριούχοι για να μαζευτούν τα 10 εκατομμύρια. Απλώς, όταν γίνει αποδεκτή η αρχή, όπως έγινε με την έγκριση στον προϋπολογισμό, μετά θα αρχίσουν οι ρητορικές του «Δεν υπάρχει άλλη επιλογή» (η TINA – There Is No Alternative των βρετανών συντηρητικών) και θα αρχίσουν να κόβουν από οικογένειες εργαζόμενων, μεσαίων, και πιο χαμηλών. Το νόημα είναι ότι τα χαμηλά στρώματα μπορούν να τα βγάλουν και με λιγότερα. Όπως παρατήρησε και ο Α. Μιχαηλίδης στη στήλη του στις 22/1:

«*Περάσαμε στην λογική του ορίου της φτώχειας. Οι πάντες πρέπει να ζήσουν στο όριο. Προπάντων οι συνταξιούχοι. Το όριο της φτώχειας είναι 794 ευρώ, ό,ποια συνταξιούχος παίρνει περισσότερα πρέπει να δώσει τα υπόλοιπα στο κράτος, που τα χρειάζεται διότι όπως αποφασίστηκε αυτή δεν τα χρειάζεται, μπορεί να ζήσει με 794 ευρώ.*»

Και φυσικά είναι ταξικό το θέμα. Το κράτος, λέει ο κ. Μιχαηλίδης, έχει να παίρνει «97.501.396 ευρώ από δίκες που κέρδισε. Γιατί δεν τα εισπράττει;». Γιατί μας κοροϊδεύει ο κ. Πούφος και η κ. Γιωρκάτζη -που συναντά τους φοροφυγάδες σε δεξιώσεις όμως μας είπε- και δεν μπορούν να μαζέψουν τους φόρους που οφείλονται από τους πραγματικούς εκατομμυριούχους; Εδώ ο κ. Χούριγκαν έτριξε λίγο τα δόντια και άρχισαν μερικοί να φέρνουν τα κεφάλαιά τους από το εξωτερικό. Οι τράπεζες έχουν δόντια, οι υπηρεσίες του κράτους δεν έχουν προφανώς, όταν αφορά στο μεγάλο κεφάλαιο και τις εκροές στο εξωτερικό. Οπότε, άρχισε η εστίαση στις κοινωνικές παροχές.

Το ότι άρχισε και η αντίδραση είναι το ευχάριστο.

Κατά τα άλλα, το σκηνικό μπορεί να φαίνεται, με παράδειγμα την κ. Αιμιλιανίδου, ως αποτέλεσμα τσαπατσουλιάς και μη κατανόησης, αλλά, όταν κοιτάξει κάποιος το ευρύτερο σκηνικό, υπάρχει ένα είδος «στρατηγικής», αντιγραμμένης, έστω από ανάλογες εκστρατείες στο εξωτερικό ή ακόμα και σε παλαιότερες εποχές, η οποία όμως είναι επαναλαμβανόμενη και άρα σκόπιμη. Αν οι συμμετέχοντες απλώς αναπαράγουν χωρίς να σχεδιάζουν, αυτό απλώς δείχνει ότι είναι αναμενόμενοι. Το σκηνικό σε γενικές γραμμές έχει τρία στάδια:

- πρώτα γίνεται μια προσπάθεια να εμφανιστεί το όλο θέμα ως «αυτονόητο» ότι, δηλαδή, δεν υπάρχουν άλλες επιλογές
- μετά γίνεται μια προσπάθεια Μετατόπισης της έμφασης -ότι ας πούμε ο στόχος είναι οι «εκατομμυριούχοι την ώρα που κόβεται η κοινωνική σύνταξη!- για να μην φανεί ότι, όχι μόνο είναι μια επιλογή, αλλά είναι και σκόπιμη εναντίον των χαμηλών εισοδημάτων και κοινωνικών στρωμάτων
- και τελικά το επιχείρημα καταλήγει σε ένα εκβιασμό -λ.χ. στάση πληρωμών- με στόχο τη διαίρεση του πληθυσμού, έτσι ώστε να ασκηθεί πίεση για να περάσει το μέτρο, αλλά και για να μη διαφανεί ότι γίνεται για να προστατευθούν οι παραχωρήσεις σε ημέτερους προνομιούχους.

Μια σειρά από μικρές θατσερικές «ΤΙΝΕΣ» ή πώς προσπαθούν μερικοί να κατασκευάσουν το δήθεν «δεν υπάρχει άλλη λύση» με την επίκληση μιας υπαρκτής ή ανύπαρκτης εξωτερικής διαταγής..

«Οι χωριάτες από την Μεσαορία..έρχονται στην Λευκωσία στις 10 Μαρτίου 1804, μετά από πολιορκία μπαίνουν μέσα, ζητούν από τον δραγουμάνο, τον πασά, τον Αρχιεπίσκοπο να τους δείξουν τα φιρμάνια που διατάσσουν αύξηση των φόρων…Ο Χατζηγεωργάκης αρνείται να δώσει εξηγήσεις: «δεν δικαιούμαι να δείξω τα φιρμάνια αυτά, ούτε δικαιούστε εσείς να τα ζητήσετε»

Κ. Κύρρης, Ανατομία του Οθωμανικού Καθεστώτος.

Η γενική στρατηγική των κυπριακών άρχουσων τάξεων ήταν ιστορικά να βασίζονται σε κάποιον εξωτερικό προστάτη, ο οποίος "θα επέβαλε κάτι" – ενώ οι ίδιοι εσωτερικά θα διαφοροποιούνταν. Αυτό έκανε η εκκλησία επί Οθωμανών, αυτό έκανε η αστική τάξη την εποχή της αγγλοκρατίας, όταν συγκροτήθηκε από την τοκογλυφία, ενώ ταυτόχρονα το έπαιζε και ρητορικός ενωτισμός. Η γενική στρατηγική είναι να διασφαλιστεί ότι θα μπορεί να φορτώσει κάπου αλλού την ευθύνη – γι' αυτό ήθελε μνημόνιο από το 2011. Για να μπορεί να λέει ότι η τρόικα το επιβάλλει. Και γι' αυτό γινόταν όλη εκείνη η εκστρατεία, που έφτασε σε βαθμό απειλής να στερηθεί το κράτος δάνειο από τους ημικρατικούς, για να πιεστεί να υποχωρήσει σε διάφορα η τότε κυβέρνηση – για να λένε μετά, «αφού τα δέχθηκαν εκείνοι..». Έτσι, η Ευρώπη, την οποία ο καημένος ο κ. Κληρίδης τη φαντάστηκε την δεκαετία του 1990 σαν είδος μηχανισμού για τη λύση του κυπριακού, μετατρέπεται τώρα σε ένα μηχανισμό επιβολής, όπου η αστική τάξη, με εκπρόσωπο το ΚΕΒΕ και την ΟΕΒ - η ΟΕΒ πια μιλά λες και είναι η κυβέρνηση λ.χ. – «δεν μπορούμε να πληρώνουμε» είπε ο κ. Πήλικος- χρησιμοποιεί το τί θέλει η τρόικα για να επιβάλει τις θέσεις της. Και ήταν ήδη φανερό από το Ιούλιο του 2012 ότι οι εργοδοτικοί σύνδεσμοι πρότειναν περισσότερα και σκληρότερα μέτρα από αυτά που ήθελε η τρόικα. Έτσι και τώρα, η κυβέρνηση ως εκφραστής των εργοδοτικών οργανώσεων εισηγείται η ίδια μέτρα, και μετά χωρίς να έχει ιδιαίτερο πρόβλημα ότι ήταν τάχα θέση της τρόικα. Το πιο κλασικό παράδειγμα, αυτής της στρατηγικής ήταν οι νομοθεσίες για τη φοροδιαφυγή και ο φόρος για την ακίνητη. Τις νομοθεσίες για τη φοροδιαφυγή τις ναυάγησαν σκόπιμα το τέλος του 2012, ενώ τον νόμο για την ακίνητη, για τον οποίο επέμενε τελικά και η τρόικα, τον καθυστέρησαν μέχρι που κέρδισαν τις εκλογές, και μετά ανέθεσαν σε ένα μέλος οικογένειας με ιδιοκτησία και συμφέροντα γης, τον κ. Χάσικο, να ετοιμάσει ένα νέο νομοσχέδιο, ώστε να φορτωθεί το βάρος στους μικροϊδοκτήτες, αντί στους μεγαλοϊδιοκτήτες, όπως ήταν το αρχικό νομοσχέδιο. Αυτή ήταν και η λογική άλλωστε του πρώτου, καθολικού, κουρέματος καταθέσεων, το οποίο δεν πέρασε. Το

νομοσχέδιο για την ακίνητη ήταν η πρώτη ξεκάθαρη ταξική κίνηση της νέας κυβέρνησης και το πλαίσιο - «φταίει η τρόικα, άρα πληρώστε χωρίς συζήτηση»- το οποίο επαναλαμβάνεται από τότε. Έτσι έγινε και με την κοινωνική σύνταξη. Επειδή, όμως, το ψέμα ότι το θέλει η τρόικα άρχισε να ξεφτίζει μετά τις αντιδράσεις για τα μαθητικά κόμιστρα, τώρα η κυβέρνηση χρησιμοποίησε άλλο κόλπο – πέρασε πρώτα τις περικοπές στον προϋπολογισμό, και μετά ανακοίνωσε ότι θα τις έκανε. Το σενάριο είναι το ίδιο. «Μας το επιβάλουν». Ο στόχος είναι σαφής – μια ταξική φορολογία, της οποίας την ευθύνη δεν τολμούν να αναλάβουν. Κάπως έτσι γινόταν και με τη φορολογία επί Οθωμανών. Η εκκλησία νοίκιαζε τους φόρους και μετά φόρτωναν το έξτρα κόστος στην Κωνσταντινούπολη. Μέχρι που το ψυλλιάσθηκαν οι ‘χωριάτες και έκαψαν το αρχοντικό του Χατζηγεωργάκη Κορνέσιου το 1804.

Η κοινωνικοποίηση των ζημιών μέσα από την ταξική επιβολή φόρων από τα κάτω προς τα πάνω

Μετά την προσπάθεια να διασφαλιστεί ο μύθος ότι το υπό συζήτηση μέτρο «επιβάλλεται», τότε εμφανίζεται το θέατρο της συζήτησης – «είμαστε ανοικτοί σε εισηγήσεις» είπε σε μια φάση ο κ. Χάρης και μετά το ξέχασε και έφυγε για το εξωτερικό. Τόσο σοβαρά το εννοούσε. Ενώ, αν ήταν με τον σύνδεσμο ξενοδόχων, στον οποίο συμμετέχει και η οικογένεια του, φυσικά και θα θυμόταν. Η υποτιθέμενη προσφορά για «συζήτηση» είναι για να συγκαλυφθεί η ταξική μορφή των μέτρων. Μια απλή σύγκριση είναι σαφής – η προηγούμενη κυβέρνηση λ.χ. -αλλα και κυβερνήσεις σε άλλες μνημονιακές χώρες- φρόντιζε να εφαρμόζει τις περικοπές με κάθετο τρόπο – ξεκινώντας δηλαδή από τους υψηλόμισθους, τα ψηλά εισοδήματα, και μετά προχωρούσε στους χαμηλόμισθους, θέτοντας μάλιστα και ένα κατώτατο όριο. Η νυν κυβέρνηση κάνει το ανάποδο. Είτε εφαρμόζει ταξικά οριζόντια μέτρα, απλώνοντας δηλαδή τη ζημιά σε όλους, αντί να την κατανείμει αναλόγως εισοδήματος - όπως γίνεται με την «προοδευτική φορολογία»- προστατεύοντας έτσι τον πλούτο, είτε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, εφαρμόζει ταξικά μέτρα, όπου η εστίαση των περικοπών γίνεται σε παροχές αδύναμων κοινωνικών ομάδων. Έτσι, η εξάρτηση της γυναίκας από το εισόδημα του άντρα της, θα μπορούσε να θεωρήσει κάποιος ότι είναι κάτι ξεπερασμένο, πια, ιστορικά - αλλά η κ. Ζέτα χωρίς ίχνος ενδοιασμού -ή έστω μια ευαισθησία για την ιστορική εμπειρία του φύλου της- το αποδέχθηκε αυτονόητα και μάλιστα ψάχνει και αυτή να βρει «εκατομμυριούχες». Τα μαθηματικά όμως είναι απλά – αφού η κ. Ζέτα δέχθηκε τους αριθμούς που της επέβαλαν τα αγόρια, τότε, όταν δεν βρει τις εκατομμυριούχες και τα λοιπά παραμύθια, θα στραφεί στις υπόλοιπες γυναίκες. Διότι το θέμα για όσους

καταλαβαίνουν είναι που θα εστιαστούν οι περικοπές. Και φυσικά, δεν εστιάστηκαν στα πάνω στρώματα. Ούτε σε αυτούς που έβγαλαν έξω τα κεφάλαια τους.
Αν κάποιος ήθελε να αποφύγει το όλο θέμα θα μπορούσε απλώς να χρησιμοποιήσει άλλα διαθέσιμα κεφάλαια – εδώ συζητούσαν με τόση άνεση για 100 εκατομμύρια για πυραυλάκατους. Και βέβαια. θα μπορούσε να αναφέρει κάποιος και τα επιπρόσθετα έξοδα από τον φόρο ακίνητης – τον οποίο πλήρωσαν οι μικροϊδιοκτητες τελικά, όπως έδειξαν τα στοιχεία.

Το πιο προβληματικό αυτής της νοοτροπίας για την οικονομία είναι η αδυναμία να κατανοηθεί ότι αυτές οι κοινωνικές παροχές μέσα στα πλαίσια της κοινωνικής οικογενειακής αλληλεγγύης στηρίζουν όχι μόνο τους ηλικιωμένους, αλλά και το ευρύτερο οικογενειακό δίκτυο γύρω τους. Η κυβέρνηση ακόμα δεν έχει αντιληφθεί ότι είναι η διαθέσιμη ρευστότητα που περιόρισε την ύφεση –….Αυτό που κάνει η κυβέρνηση είναι να αντλεί από αυτήν τη ρευστότητα για να 'γλιτώσει' τα ανώτερα στρώματα, τα οποία είτε έχουν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό, είτε είναι χρεωμένοι στην Τράπεζα Κύπρου.

Ο εκβιασμός ως στρατηγική συγκάλυψης και μετατόπισης της έμφασης από τα χρήματα που σπαταλούνται στους ημέτερους

Το τρίτο στάδιο είναι η τρομοκράτηση. Ο κ. Σιακόλας χρησιμοποιεί λ.χ. την ανεργία για να επιβάλει το ωράριο που ελπίζει ότι επιχειρηματικά θα βγάλει νοκ άουτ τους μικροκαταστηματάρχες, ο κ. Γεωργιάδης χρησιμοποιούσε, τον καιρό της διαπραγμάτευσης με την τρόικα, την απειλή της «στάσης πληρωμών» -την οποία προσπαθούσε να κατασκευάσει ο ίδιος με τις απειλές σε ημικρατικούς να μην δανείζουν στο κράτος , τότε για να εκβιάσει την αποδοχή των όρων του ΚΕΒΕ και της τάξης του μέσω τρόικας. Τώρα, χρησιμοποιείται το μνημόνιο και η κρίση για να εκβιαστούν αποφάσεις άντλησης χρημάτων από την πλειοψηφία. Ο εκβιασμός δεν είναι απλώς εξαπάτηση με την έννοια ότι η κυβέρνηση κατασκευάζει την πίεση και μετά καμώνεται ότι ήρθε μόνη της. Έχει να κάνει και με το ότι πίσω από τα εκβιαστικά σενάρια, υπάρχει σκόπιμη απόκρυψη: η κυβέρνηση λ.χ. αφήνει αρκετούς από την τάξη που εκπροσωπεί να έχουν κεφάλαια στο εξωτερικό και να μην εκπληρώνουν τις εσωτερικές υποχρεώσεις τους. Και ταυτόχρονα. η κυβέρνηση επιλεκτικά σπαταλεί

χρήματα για επιδείξεις και θεάματα, ενώ αποκόπτει από τους «άλλους»: με το καλημέρα η κυβέρνηση έφτιαξε ένα «επιτελείο προπαγάνδας» στο προεδρικό, το οποίο δεν έχει στόχο να βοηθήσει τον πρόεδρο σε κάτι που έχει να κάνει με το συνταγματικό του έργο – η βασική δουλειά του επιτελείου είναι να κατασκευάζει θεάματα για να παραπλανεί το κοινό. Διότι αν αυτά που κάνει η κυβέρνηση ήταν ξεκάθαρα, τί τα θέλει τα 8 άτομα τη στιγμή μάλιστα που οι περισσότεροι ιδιοκτήτες ΜΜΕ τη στηρίζουν επίσης – με το αζημίωτο βέβαια. Ακόμα και από εκεί, από τους καναλάρχες, θα μπορούσε να πάρει λ.χ. τα 10 εκατομμύρια η κυβέρνηση. Χρωστούν αρκετά μέσω Βέλιστερ. Αλλά εκείνα τα λεφτά δεν ενδιαφέρουν την κυβέρνηση. Ύστερα η κυβέρνηση ξόδεψε ένα άλλο γερο κονδύλι μερικών εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ για να εξαγοράσει το ΔΣ της Κεντρικής Τράπεζας – έφτιαξε πόστα εκτελεστικών συμβούλων με 100.000 αμοιβή και εκτόξευσε τις αμοιβές των μελών του ΔΣ από 1.700 σε 30.000 ευρώ. Και φυσικά, υπάρχουν και τα «υφυπουργεία» που θέλει να δημιουργήσει η κυβέρνηση – ξαφνικά για εκείνα υπάρχουν χρήματα. Και κατά τα άλλα, φταίει η κοινωνική σύνταξη. Είναι εμφανές ότι η κυβέρνηση έχει ως στόχο να μοιράζει τα χρήματα στους ημέτερους – και για να το κάνει αυτό πρέπει να κόψει από Άλλους.

Το πιο προβληματικό αυτής της νοοτροπίας για την οικονομία είναι η αδυναμία να κατανοηθεί ότι αυτές οι κοινωνικές παροχές μέσα στα πλαίσια της κοινωνικής οικογενειακής αλληλεγγύης στηρίζουν όχι μόνο τους ηλικιωμένους, αλλά και το ευρύτερο οικογενειακό δίκτυο γύρω τους. Η κυβέρνηση ακόμα δεν έχει αντιληφθεί ότι είναι η διαθέσιμη ρευστότητα που περιόρισε την ύφεση – και αυτή η ρευστότητα είναι κληρονομιά της πολιτικής της προηγούμενης κυβέρνησης και της αντίστασης στο καθολικό κούρεμα των καταθέσεων. Αυτό που κάνει η κυβέρνηση είναι να αντλεί από αυτή τη ρευστότητα για να 'γλιτώσει' τα ανώτερα στρώματα, τα οποία είτε έχουν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό, είτε είναι χρεωμένοι στην Τράπεζα Κύπρου. Το όριο πλησιάζει και η κοινωνική αντίδραση είναι ένα βήμα πιθανώς από τις άτσαλες μεταφορές πρότυπων της δεκαετίας του 80, ή και την αστεία υπεροψία των αστών που δεν έμαθαν ακόμα να τηρούν τις υποχρεώσεις τους.

Οι μίζες για τους εξοπλισμούς και η αβάσταχτη σιωπή στην κυπριακή Δημόσια Σφαίρα

«Εκείνο που θα πρέπει πλέον να αναμένεται, δεν είναι την αποθεραπεία αλλά το επόμενο απόστημα που θα σπάσει. Μάγος δεν είμαι αλλά μία υποψία την έχω, η οποία και προκύπτει από το γεγονός ότι συνεχίζεται στην Αθήνα η δίκη Τσοχατζόπουλου και της «ακολουθίας» του, (μεταξύ των οποίων και ο τέως υπουργός εσωτερικών της ΚΔ Ντίνος Μιχαηλίδης και ο υιός του), για τις μίζες των TOR M1. Θυμίζω ότι το αντιπυραυλικό αυτό σύστημα, αγοράστηκε μετά από το πανάκριβο φιάσκο των S300, οι οποίοι κατέληξαν στην Κρήτη κι έκαναν φέτος και την πρώτη τους βολή στον γάμο του Καραγκιόζη. Αυτονόητα λοιπόν προκύπτει το ερώτημα: Αν για τους πολύ πιο φθηνούς TOR M1 υπήρξαν μίζες τόσων εκατομμυρίων, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, για τους πολύ πιο ακριβούς S300, δεν υπήρξαν μίζες; Γιατί άραγε ουδείς αγγίζει το κεφάλαιο εξοπλιστικά προγράμματα στην Κύπρο;» Α. Παράσχος

Μια αμήχανη σιωπή: στην Ελλάδα μιλούν συνεχώς για μίζες μέσω Κύπρου, θα δικάσουν τέως υπουργό, και εδώ…

Η συζήτηση για τις μίζες στην Ελλάδα διευρύνεται. Τη περασμένη βδομάδα, η έκδοση του περιοδικού Hot.Doc είχε ένα αποκαλυπτικό αφιέρωμα για το πώς διακινούνται οι μίζες και το πώς η Siemens ήταν ένας νευραλγικός κόμβος στο όλο σκηνικό. Και εξηγούσε τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους διακινούνταν οι μίζες – βασικά, εμφανίζονταν κεφάλαια στην Ελλάδα και αποθηκεύονταν κεφάλαια στο εξωτερικό.

«Ο τρόπος του δανείου: ο άνθρωπος που έπρεπε να χρηματιστεί, έπαιρνε ένα δάνειο από τράπεζα του εξωτερικού. Τα χρήματα μεταφέρονταν στην Ελλάδα στον δανειολήπτη, αλλά το δάνειο αποπλήρωνε στο εξωτερικό μέσω offshore εταιρείας.. [αυτοί που πλήρωναν την μίζα]» [Hot. Doc. σελ. 12]

Και το χρονικό πλαίσιο δεν ήταν τυχαίο – η κούρσα των εξοπλισμών ξεκίνησε μετά από τα Ίμια το 1996, και σε ανάλογο χρόνο ξεκίνησε και η κυπριακή περιπέτεια σπατάλης για τους S300. Μάλιστα, η σύνδεση των γεγονότων και με τις πολιτικές εξελίξεις δείχνει ότι το δήθεν «πατριωτικό κύκλωμα», που πόνταρε στην όξυνση της

έντασης -και σε Κύπρο και σε Ελλάδα θα μπορούσε να προσθέσει κάποιος- περιστρεφόταν γύρω από τον Τσοχατζόπουλο. Δεν ήταν λοιπόν μόνο οι μίζες – ήταν και ένα είδος σκόπιμης πολιτικής. Και όταν η ανάλυση συμπεριλάβει και το τί γινόταν τότε στην Τουρκία, θα φανεί ίσως πιο καθαρά πως η εθνικοφροσύνη και στις δυο πλευρές του Αιγαίου, πόνταρε τότε στην υστερία. Άρα και το «ευχαριστώ για όλα Άκη», δεν ήταν τυχαίο. Ο κ. Τσοχατζόπουλος θεωρητικά θα μπορούσε να ήταν ενάντια στο συμβιβαστικό κ. Κληρίδη – αλλά τότε ο Κληρίδης είχε φορέσει τα άμφια των πυραύλων, η κυβέρνηση του συμμετείχε ενεργά στην κατασκευή εθνικών θεαμάτων και είχε την ενεργή στήριξη του απορριπτικού μπλοκ – με τον Ντίνο Μιχαληλίδη πρωτοστάτη. Για να ύπαρχε εκείνη η παράδοξη σύμπνοια απορριπτικών με τον συμβιβαστικό Κληρίδη, κάτι πρέπει να υπήρχε σαν συγκολλητική ουσία. Οι μίζες είναι η μόνη λογική ερμηνεία – και ο κ. Μιχαηλίδης ήταν απλώς το σύμπτωμα. Το κυπριακό σκάνδαλο είναι χειρότερο και θυμίζει τη συγκάλυψη των τραπεζών – και γιατί το κόστος για μια μικρή οικονομία ήταν σαφώς πολύ μεγαλύτερο, αλλά και γιατί η σιωπή που περιβάλλει το θέμα είναι από μόνη της ύποπτη.

Μια εν δυνάμει ερμηνεία για τη μέχρι τώρα σιωπή είναι ότι πολλές αγορές οπλισμού γίνονταν κοινή συναινέσει, άρα στο βαθμό που υπήρχαν μίζες θα εμπλέκονταν άτομα από διάφορα κόμματα. Μετά είναι και το ταμπού του εθνικού – υποτίθεται ότι το θέμα αφορά στην εθνική φρουρά, άρα δεν συζητείται δημόσια. Και όμως, οι S300 είναι ένα κραυγαλέο σκάνδαλο, το οποίο σχετίζεται όχι μόνο με τις μίζες για την άμυνα, αλλά και με ένα είδος εκλογικής απάτης – χρησιμοποιήθηκαν δημόσια χρήματα για να κατασκευαστεί το θέαμα μιας προεκλογικής εκστρατείας. Και ακόμα χειρότερα, τα σημερινά σκάνδαλα στην Ελλάδα περιστρέφονται, ουσιαστικά, γύρω από τους πύραυλους που θα αντικαθιστούσαν τους S300. Στον παράξενο κόσμο της κυπριακής ελίτ, πρέπει να πιστέψουμε ότι η ελληνική κυβέρνηση και ο κ. Τσοχατζόπουλος έτρεξαν να αγοράσουν τους TOR M1 χωρίς να συζητήσουν με την κυπριακή κυβέρνηση – παρά το ότι είναι τεκμηριωμένο και το ότι ο κ. Τσοχατζόπουλος βοήθησε στην εκλογή Κληρίδη τότε, και το ότι ένας υπουργός του, ο κ. Μιχαηλίδης, μεσολαβούσε για τις μίζες. Για κάποιο μαγικό λόγο, ο τότε υπουργός άμυνας δεν ήξερε υποτίθεται.

Όλο από εδώ περνούν οι μίζες, αλλά εμείς δεν ξέρουμε τίποτα, μήτε ξέπλυμα ξέρουμε, μήτε…

Όμως, υπάρχει ένα ακόμα επίπεδο που είναι ενδιαφέρον. Αυτό αφορά στο γεγονός ότι οι μίζες διακινούνταν μέσω εταιρειών από την Κύπρο, εκτός από τις σακκούλες που υποτίθεται μετέφερε ο υπουργός εσωτερικών, χωρίς τάχα μου να το ξέρουν οι υπόλοιποι. Σε αυτές τις εταιρείες βρέθηκε η ελληνική έρευνα αυτήν τη βδομάδα. Ο κ. Εμμανουήλ -πρώην επικεφαλής των Ελληνικών Ναυπηγείων- στην απολογία του παρέπεμψε στο ότι μερικά από τα χρήματα, για τα οποία τον κατηγορούν, τα πλήρωσε σε εταιρείες, οι οποίες είναι γραμμένες στην Κύπρο και πλήρωσε ένα ποσό στον κ. Π. Σαρρή. Λέει το κατηγορητήριο:

«Στις 4 Ιανουαρίου 2002 εμφανίζεται να ***πήρε ποσό 792.690 δολαρίων, το οποίο εμβάστηκε από τραπεζιτικό λογαριασμό στην ελβετική UBS….στον άλλο λογαριασμό…της εταιρείας INVECO Holdings*** *SA, συμφερόντων του Σ. Εμμανουήλ.*

Στις 24 Απριλίου 2002 ***πήρε ποσό 1.390.603 ευρώ, το οποίο εμβάστηκε από τον λογαριασμό της ΜΙΕ…στον ίδιο λογαριασμό της INVECO.***

Τον Οκτώβριο του 2002 φέρεται να πήρε από τραπεζιτικό λογαριασμό της εταιρείας HDW/Ferrstaal ***το αστρονομικό ποσό των 17.276.000 ευρώ, το οποίο εμβάστηκε στην υπεράκτια Mettalco*** *ltd συμφερόντων Εμμανουήλ…»*

Βέβαια, ο καθένας μπορεί να έχει ότι επιχειρήσεις θέλει και να πληρώνει όσα θέλει τους δικηγόρους του. Αλλά και πάλι φαίνεται ότι ένα επίμαχο κεφάλαιο πέρασε από την Κύπρο – και γύρω μας υπάρχει μια σιωπή που κραυγάζει από μόνη της. Τόσα άλλα ασήμαντα κατασκευάζονται ως θέμα και θέαμα και αυτό όχι; Ούτε μια ερώτηση τέλος πάντων τί είδους χρήματα, και για ποιές υπηρεσίες, πληρώθηκαν στον κ. Σαρρή; Με βάση τη λογική λ.χ. που η κυπριακή Εισαγγελία - ή τέλος πάντων ο βοηθός Γενικός Εισαγγελέας - έφτιαξε το κατηγορητήριο για τη Δρομολαξια – ότι κάποιος κατηγορούμενος είπε ότι έδωσε χρήματα σε κάποιον άλλο, δεν θα έπρεπε να τεθεί τουλάχιστον ένα ερώτημα για τη συναλλαγή με τον κ. Σαρρή; Έτσι για την τιμή των «όπλων»;

Και η όλη συναλλαγή παραπέμπει στα «παράδοξα» σκηνικά, τα οποία δημιούργησαν οι off shore εταιρείες και τα δικηγορικά γραφεία που τις διαχειρίζονται. Η επίμονη, και

αστεία [;], στάση των πολιτικών και ιδιαίτερα των δικηγόρων ότι τάχα μου δεν γινόταν ξέπλυμα μέσω Κύπρου, έμοιαζε με την τακτική του «φωνάζω για να λογοκρίνω». Κάποτε θα πρέπει να δοθούν εξηγήσεις για διάφορα – μέχρι και το δικηγορικό γραφείο του νυν προέδρου θα ήταν καλά να εξηγήσει μερικές συναλλαγές, όπως η παράδοξη Makra Investments του 2003-04 και η Sobibank. Και δεν είναι το μόνο δικηγορικό γραφείο που θα ήταν καλά να δώσει εξηγήσεις.

Οπότε το να περιμένει κάποιος κάτι από την κυπριακή εισαγγελία, θα ήταν υπερβολικό.

Η ελπίδα στο παρόν στάδιο εστιάζεται στις αποκαλύψεις από την έρευνα στην Ελλάδα. Και η προσφυγή πολιτών σε ευρωπαϊκά δικαστήρια για να απαιτήσουν έρευνες και αποκαλύψεις τις οποίες το τοπικό σύστημα συγκαλύπτει.
Για την ώρα το γραφείο του κ.Σαρρή δεν εξέδωσε καμία ανακοίνωση.

Ο κ. Σαρρή απλώς έκανε τράφ;
Απλώς αναδημοσιεύουμε απόσπασμα από την απολογία του κ. Εμμανουήλ που αναφέρει ότι πλήρωνε εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια στον κ. Σαρρή. Για την τιμή των «όπλων» τουλάχιστον:

«Αναφορικά με την σημαντικότερη, κατά το κατηγορητήριο, υπό
στοιχείο δ' καταβολή: Φέρομαι τον Οκτώβριο του έτους 2002 να έχω λάβει το ποσό των 17.276.000 Ευρώ, το οποίο εμβάσθηκε από τραπεζικό λογαριασμό της προμηθεύτριας εταιρείας HDW/FERROSTAAL σε λογαριασμό της εταιρείας Metalco Int. Ltd, συμφερόντων – κατά το κατηγορητήριο – δικών μου.
Επ' αυτών υπογραμμίζω τα παρακάτω:
Η εταιρεία HDW (Howaldtsweke – Deutsche Werft A.G., Kiel), και όχι η, σύμφωνα με τα στοιχεία της δικογραφίας, «αμαρτωλή» εταιρεία FERROSTAAL, και μάλιστα σε εκτέλεση νόμιμης υποχρεώσεώς της προς την συμφερόντων μου εταιρεία Inveco Ltd και δη εκ της παροχής των συμβατικών υπηρεσιών, κατέβαλε στην Inveco Ltd την 08-10-2007 μέσω της εταιρείας Metalco International Ltd το ποσό των 16.276.000 Ευρώ. Το ποσό αυτό αυθημερόν μεταφέρθηκε στον λογαριασμό του δεσμεύοντος τον λογαριασμό της Inveco Ltd Κυπρίου Δικηγόρου κ. ΠΟΛΑΚΗ ΣΑΡΡΗ.
Εκ του ως άνω ποσού παρακράτησε ο κ. Πολάκης Σαρρής τη νόμιμη
αμοιβή του και τα έξοδά του ανερχόμενα εν συνόλω στο ποσό των 2.276.000 Ευρώ.»
Ολόκληρη η απολογία του Σωτηρίου Εμμανουήλ του Γεωργίου:
http://www.tovima.gr/files/1/2014/01/17/apologitikof.pdf

Ο κατηγορούμενος λέει ότι τα λεφτά τα πήρε «νόμιμα», και ότι πλήρωσε νόμιμα κλπ. Η εισαγγελία ότι η διαδικασία ήταν μηχανισμος συγκάλυψης μιζών.. Ο κ. Σαρρής, ο οποίος αναφέρεται σε σχέση με αυτήν την διαδικασία, τι ρόλο έπαιζε; Αν δηλαδή αυτά τα χρήματα ήταν από μίζες, και οι δυο εταιρείες ήταν οχήματα διακίνησης τέτοιων, τότε λογικά τιθεται το ερώτημα αν και τι ήξερε ο κ. Σαρρής; Χωρίς εξήγηση, υπάρχει και η αιρετική ερώτηση, πώς να το κάνουμε; μήπως εγιναν [έστω συνειδητά η μη] διευκολύνσεις στη υπόγεια μεταφορά κεφαλαίων;.

Και μόνο ότι δεν τίθεται καν η ερώτηση είναι αξιοσημείωτο.

Η νέα επίθεση ενάντια στο Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας: Κατασκευάζοντας θεάματα για να ασκείται πίεση ή θα καθοδηγήσουν μερικούς τα απωθημένα και το άγχος του ελέγχου;

Η προσπάθεια της Αλήθειας να επαναφέρει το θέμα της επίθεσης ενάντια στο Διοικητή της Κεντρικής, αξίζει να καταγραφεί – και γιατί η συγκεκριμένη εφημερίδα έχει την προϊστορία της σε σχέση με την προσπάθεια συγκάλυψης των τραπεζιτικών σκανδάλων[2] αλλά και για να καταγράφονται οι προσπάθειες, που γίνονται για έλεγχο της Κεντρικής – από το παλιό τραπεζιτικό κύκλωμα.

Η «Αλήθεια» που θέλει να ελέγχει ο ιδιοκτήτης της πολύ περισσότερα από όσα ο ίδιος παραδέχεται: η επαναφορά της επίθεσης ενάντια στον κ. Δημητριάδη απλώς θυμίζει τί δεν θέλει να θυμάται το προεδρικό;..

Τη Δευτέρα, 20/1 η Αλήθεια κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο ότι η Γενική Εισαγγελία θα ασκούσε «ποινική δίωξη» στο Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, λόγω της υπόθεσης με την «ετεροχρονισμένη υπογραφή» ενός συμβολαίου με την Αλβάρεζ και Μάρσαλ τον περασμένο Μάρτιο. Σε εκείνο το πλαίσιο, όταν κινδύνευε με κατάρρευση το τραπεζιτικό σύστημα λόγω των αποφάσεων των Γιούρογκρουπ, ο Διοικητής ζήτησε βοήθεια -όπως λογικά έπρεπε να κάνει- για να χειριστεί την πρωτόγνωρη κατάσταση που δημιούργησε κυβέρνηση και την οποία έπρεπε να χειριστεί ο ίδιος. Φυσικά, η στάση του Διοικητή, ο οποίος δεν ελεγχόταν από τα κυκλώματα των τραπεζιτών, ενοχλούσε από πριν. Αλλά σε εκείνο το πλαίσιο η επικοινωνιακή επίθεση εστιάστηκε και πάνω του – ήταν και μια κίνηση μετατόπισης της έμφασης, αλλά ήταν και μια κίνηση με στόχο τον έλεγχο της Κεντρικής. Και οι επιθέσεις επανέρχονταν κάθε φορά που υπήρχε θέμα με τις τράπεζες – είτε ήταν το θέμα του διαχωρισμού της Τράπεζας Κύπρου σε εμπορική και κτηματική, είτε ο διορισμός του νέου ΔΣ. Στο τελευταίο πλαίσιο, εξαπέλυσε μια επίθεση αρχικά ο κ. Αναστασιάδης, οποίος, όπως όλοι υποψιάζονται πλέον, έχει απωθημένα γιατί δεν το συγκάλυψε ο διοικητής σε σχέση με τις εκροές του πεθερού του πριν το Γιούρογκρουπ. Αν και αν ήταν πιο λογικός θα έπρεπε μάλλον να είναι ευγνώμων που ο διοικητής δεν δήλωσε από τον περασμένο Μάρτιο ότι του είχε πει για το κούρεμα από τις 6 Μαρτίου – και άρα όλα όσα έλεγε για το πιστόλι στον κρόταφο κλπ, ήταν απλώς δικαιολογίες και παραπλάνηση. Όταν αυτή η συνειδητοποίηση, ότι υπάρχει και προσωπικό απωθημένο από το προεδρικό, γράφεται και στον Πολίτη της Κυριακής, θα έπρεπε λογικά και ο πρόεδρος και το επιτελείο της προπαγάνδας να κατανοήσουν ότι εκτίθενται με το να επιμένουν - γιατί κάθε επίθεση θυμίζει όλο και πιο πολύ την υπόθεση Λούτσιου. Αλλά δεν ήταν μόνο ο πρόεδρος.

---

[2] *Η Αλήθεια είχε δημοσιεύσει την εσωτερική έκθεση της Τράπεζας Κύπρου το Αύγουστο του 2012. Μετά ξεκίνησε μια μονοδιάστατη επίθεση ενάντια στον κ. Δημητριάδη με διάφορες αιτιάσεις – και με βασικό άξονα το φθινόπωρο του 2012 την παρεμπόδιση της έρευνας για της Τράπεζες. Υπενθυμίζεται ότι το τότε είχαν διαγράφει πληροφορίες από τα αρχεία της Τράπεζας Κύπρου, ενώ ο πρώην διοικητής, ο κ. Ορφανίδης αρνήθηκε να παραδώσει το σκληρό δίσκο του υπολογιστή του – παρά το ότι ήταν δημόσια περιουσία.*

Μια υπενθύμιση των αντιφάσεων και των εξόφθαλμων συγκρούσεων συμφερόντων πίσω από τις επιθέσεις που «ευλογεί» το παλιό κύκλωμα των τραπεζών, που δεν μπορεί ακόμα να αποδεχθεί ότι έχασε τον έλεγχο στο πάλαι ποτέ απολυταρχικό φέουδο των τραπεζών

Η επίθεση το φθινόπωρο ήταν έντονη και από διάφορες πλευρές και είχε ως στόχο, εμφανώς, τον έλεγχο της Κεντρικής. Τότε έγινε και η σκανδαλώδης αύξηση των απολαβών των μελών του ΔΣ, και σε εκείνο το πλαίσιο, ο κ. Κωνσταντίνου, το μόνο μέλος το οποίο είχε διοριστεί από την προηγούμενη κυβέρνηση, άλλαξε απότομα στάση και άρχισε να κατηγορεί το διοικητή. Και έτσι, ανάμεσα σε διάφορες φούσκες που εξαπολύθηκαν τότε -από τις κάμερες που υποτίθεται τοποθετήθηκαν μέχρι το ταξίδι της ιδιαιτέρας του διοικητή στο Λονδίνο- ήταν και η ετεροχρονισμένη υπογραφή. Η οποία και πάλι από μόνη της δείχνει τη μεροληψία του κ. Ρ. Ερωτοκρίτου που ανέλαβε να προωθήσει το θέμα. Διότι ήταν σαφές επίσης ότι, ενώ ο Διοικητής είχε καλέσει για παρέμβαση της Γενικής Εισαγγελίας, παρέβηκε μονομερώς ο κ. Ρίκκος – και η Αλήθεια μάλιστα χαιρετούσε την παρέμβαση ως είδος επίθεσης ενάντια στο Διοικητή. Έτσι, αντί να γίνει έρευνα για τις διαρροές εμπιστευτικών έγγραφων, ο κ. Ερωτοκρίτου άλλαξε και τους αστυνομικούς της υπόθεσης και άρχισε να διαρρέει σε τακτά διαστήματα διάφορα στον τύπο για να δημιουργεί κλίμα πίεσης.

Γενικότερα ωστόσο, η τότε εκστρατεία κόπασε, καθώς φάνηκαν και οι φούσκες, οι οποίες διοχετεύτηκαν στα ΜΜΕ, ήταν αστείες: η υπόθεση με τις κάμερες θα μείνει ίσως σαν εμβληματική της όλης υπόθεσης, αφού όπως αποκαλύφθηκε ήταν μια τελείως κατασκευασμένη είδηση – αλλά φυσικά κανένας δεν έψαξε να αποδώσει ποινικές ή άλλες ευθύνες για την απάτη. Και φυσικά, η επαναφορά του θέματος θέτει ξεκάθαρα και το θέμα του τί θεωρεί η εισαγγελία ως παραπλάνηση – μια ετεροχρονισμένη υπογραφή ή τη σειρά των ψεμάτων για την γνώση του κουρέματος και άλλων σχετικών από μέλη της κυβέρνησης.

Και υπάρχει και το άγχος για έλεγχο της Κεντρικής, αφού ο Διοικητής είναι ο μόνος σημαντικός ανεξάρτητος αξιωματούχος που δεν ελέγχεται από την κυβέρνηση και που έχει πρόσβαση στα στοιχεία που μερικοί θα ήθελαν να είναι μυστικά – ή να μην υπάρχει πιθανότητα να δημοσιοποιηθούν. Όπως γινόταν την εποχή Ορφανίδη – και πιο πριν. Κάπως έτσι συγκαλύφθηκαν πολλά σκάνδαλα λ.χ. από το

Χρηματιστήριο του 1999 μέχρι τη φούσκα των ακινήτων.... Ίσως αν τη δεκαετία του 1960 υπήρχε τρόπος να διατηρηθούν ανεξάρτητοι θεσμοί, να μην έφτανε η δικοινοτική αντιπαράθεση στο σημείο που έφτασε, αλλά ούτε και ο γιωρκατζισμός…

Άλλαξε και το κλίμα σε μερικά ΜΜΕ, καθώς μερίδα των φιλελεύθερων αλλά και άλλων, άρχισε, φαίνεται, να συνειδητοποιούν τη σημασία της υπεράσπισης της αυτονομίας θεσμών, αλλά και της κοινής λογικής απέναντι στις προσπάθειες χειραγώγησης από άλλα κέντρα εξουσίας, που ήθελαν να επιβάλουν και πάλι ένα μονοπωλιακό καθεστώς εξουσίας στο τραπεζιτικό τομέα. Ο συγχρονισμός των επιθέσεων -το καλοκαίρι με την υπόθεση του διαχωρισμού της Τράπεζας Κύπρου σε εμπορική και κτηματική που απειλούσε τα συμφέροντα των ντιβέλοπερς και η προσπάθεια κυβερνητικού διορισμού του ΔΣ της Τράπεζας Κύπρου χωρίς καν έλεγχο- ήταν από μόνος του αποκαλυπτικός. Σε αυτό το πλαίσιο και η στάση του διοικητή να μην εκφοβίζεται και να διεκδικεί τη δημοκρατική νομιμότητα του διαχωρισμού των εξουσιών, άρχισε να αποκτά στήριξη. Και γιατί το έργο του κ. Δημητριάδη για τη διαφάνεια και το δημοκρατικό έλεγχο, αλλά και για την επιβίωση του τραπεζιτικού συστήματος μετά το σοκ του Μαρτίου, έχει αρχίσει να φαίνεται. Είναι μια σημαντική κυπριακή συμμετοχή στη δημιουργία του νέου ευρωπαϊκού πλαισίου ελέγχου των τραπεζών – μιας νέας ιστορικής πραγματικότητας. Και οι ευρωπαϊκές εξελίξεις για τον έλεγχο των τραπεζών σίγουρα το δικαιώνουν.

Οι πιέσεις πάνω στον κ. Κληρίδη

Το θέμα, αναγκαστικά, θέτει και πίεση πάνω στον κ. Κληρίδη. Ήδη η επίθεση του κ. Αναστασιάδη στην αρχή του φθινοπώρου τον κατέλαβε απροετοίμαστο – φάνηκε σαν να θεωρεί ο κ. Αναστασιάδης ότι ο Γενικός Εισαγγελέας θα εκπλήρωνε την επιθυμία του, άσχετα από τα δεδομένα που υπήρχαν. Τότε, μάλιστα, κυκλοφορούσε το θέμα του ΕΛΑ στο οποίο, το προεδρικό επιτελείο έκανε μια διπλή επικοινωνιακή απατή – συγκάλυπτε ότι ο ίδιος ο κ. Αναστασιάδης ζητούσε τον Νοέμβριο του 2012 να γίνουν υποχωρήσεις στην τρόικα για να διατηρηθεί ο ΕΛΑ της Λαϊκής -και άρα ήξερε πολύ καλά για το θέμα- αλλά και ότι όταν πήγε στο Γιούρογκρουπ είχε μαζί του τον κ. Σαρρή που ήταν επικεφαλής της Λαϊκής, όταν ο ΕΛΑ έφτασε στα 9 δις τον Ιούλιο του 2012 – και από τότε εκεί έμεινε. Ο κ. Κληρίδης κράτησε γενικώς αποστάσεις – και στην αρχή του φθινοπώρου, αλλά και τώρα: "ούτε επιβεβαίωσε, ούτε διέψευσε" το δημοσίευμα της Αλήθειας. Η ευαισθησία του πάντως για το τί δημοσιεύεται στον τύπο

-έκανε δήλωση για τις διαρροές πριν και έκανε σχετική αναφορά και στη βουλή πρόσφατα- και πως αυτό μπορεί να επηρεάσει μια δικαστική διαδικασία, έχει ενδιαφέρον. Διότι στη συγκεκριμμένη περίπτωση υπάρχουν πια κραυγαλέα δείγματα παρεμβάσεων μέσω των ΜΜΕ με σαφή στόχο τη χειραγώγηση.

Τί γυρεύει η αλεπού στο παζάρι; Εκδοχές για το δημοσίευμα..

Το γιατί κυκλοφόρησε τη φήμη η Αλήθεια παραμένει ανοικτό. Η μια πιθανότητα είναι όντως κάτι να είπε ο Κληρίδης στο προεδρικό, και αμέσως το επιτελείο της προπαγάνδας να το διέρρευσε μέσω της εφημερίδας του κ. Χάσικου. Λογικά, όμως, αν το ήξεραν θα το διέρρεαν πιθανώς και μέσω Φιλελευθέρου.

Μια άλλη πιθανότητα είναι το θέμα να το προωθεί ο κ. Ερωτοκρίτου. Ήδη, ο κ. Ρίκκος είναι γνωστό ότι εμπλάκηκε στο θέμα μετά από την καταγγελία του διοικητή για να εξυπηρετήσει την κυβέρνηση.

Μια τρίτη πιθανότητα είναι ότι το επιτελείο προπαγάνδας του προεδρικού αποφάσισε ότι μετά από τις πρόσφατες δύσκολες μέρες, με τα ρουσφέτια στους διορισμούς, μετά με τις αυτοκτονίες στις φύλακες και τώρα με θέμα της κοινωνικής σύνταξης, η κατασκευής μιας υστερίας για μετατόπιση είναι από τα πληκτικά, πια, αλλά σταθερά σενάρια. Είναι βέβαια και το κυπριακό. Και υπάρχει και το άγχος για έλεγχο της Κεντρικής, αφού ο διοικητής είναι ο μόνος σημαντικός ανεξάρτητος αξιωματούχος που δεν ελέγχεται από την κυβέρνηση και που έχει πρόσβαση στα στοιχεία που μερικοί θα ήθελαν να είναι μυστικά – ή να μην υπάρχει πιθανότητα να δημοσιοποιηθούν. Όπως γινόταν την εποχή Ορφανίδη – και πιο πριν. Κάπως έτσι συγκαλύφθηκαν πολλά σκάνδαλα λ.χ. από το Χρηματιστήριο του 1999 μέχρι τη φούσκα των ακινήτων. Το ότι η εφημερίδα του κ. Χάσικου εμπλάκηκε έντονα στη συγκάλυψη του σκανδάλου των τραπεζών, το φθινόπωρο του 2012, είναι γεγονός – όπως και ότι πρωτοστάτησε στην εκστρατεία για έλεγχο της Κεντρικής. Και η κυβέρνηση έδειξε τις προθέσεις της από την αρχή, με την αμφισβήτηση του διορισμού του υποδιοικητή, με την αμφισβήτηση του διορισμού του κ. Καϊκίτη κλπ. Οπότε, είναι και θέμα επιτήρησης της οικονομίας από κάποιον που δεν ελέγχει το τοπικό κεφάλαιο, αλλά είναι και θέμα ανεξαρτησίας των θεσμών. Είναι γι' αυτό που είναι ένα είδος πρόκλησης προς τον κ. Κληρίδη.

Ένα ακόμα θέαμα; Και μια αντίσταση που ίσως να έπρεπε να είχε γίνει από παλιά

Κατά τα άλλα, οποιαδήποτε κίνηση θα είναι μάλλον θεαματική. Αν γίνει κίνηση για να ικανοποιηθεί το προεδρικό θα είναι μια διαδικασία, η οποία μέχρι να ολοκληρωθεί, και με βάση την αυτονομία της Κεντρικής Τράπεζας στο πλαίσιο του

ευρωσυστήματος, μάλλον θα πάρει περισσότερο χρόνο από τη θητεία του διοικητή. Αλλά θα θέσει εξ υπάρχης, συγκριτικά πλέον, το θέμα του κουρέματος - ποιοί έλεγαν ψέματα και γιατί δεν διώκονται λ.χ. Και το πρόβλημα της ισονομίας, πλέον, θα ρίχνει μια βαριά σκιά. Όπως και την ό,ποια ανεξαρτησία των θεσμών. Και δεν θα είναι πια θέματα μόνο της κυπριακής δικαιοσύνης, που ακόμα μένει να αποδείξει την αυτονομία της –ιδιαίτερα μετά το αποκαλυπτικό φιάσκο της επιτροπής του κ. Πική. Θα είναι και ευρωπαϊκό θέμα, αφού μια επίθεση ενάντια στην αυτονομία της Κεντρικής θα είναι μια προσπάθεια ρουσφετολικου ελέγχου -όπως φαίνεται τεκμηριωμένα και από την πρακτική του ΔΣ που διόρισε η κυβέρνηση- η οποία θα προκαλέσει αναπόφευκτα αντιδράσεις και από την ΕΚΤ – και οποιαδήποτε απόφαση θα τεθεί και εκτός των κλειστών κυκλωμάτων της κυπριακής εξουσίας. Πολιτικής, δικαστικής ή άλλωπως. Ίσως αν τη δεκαετία του 1960 υπήρχε τρόπος να διατηρηθουν ανεξάρτητοι θεσμοί, να μην έφτανε η δικοινοτική αντιπαράθεση στο σημείο που έφτασε, αλλά ούτε και ο γιωρκατζισμός στην εσωτερική διακυβέρνηση. Είναι για αυτό που το θέμα εκτός από την οικονομία, αφορά και την πολιτική του εκδημοκρατισμού.

Όταν ο κ. Χάσικος προσφέρει υπηρεσίες στους συνάδελφούς του: «Συμπεριφέρεται σαν καναλαρχης, ενώ δεν είναι»

Ο πιο πάνω τίτλος θα μπορούσε να ήταν μια κωμική εισαγωγή στο βίο και την πολιτεία του κ. Χάσικου στο υπουργείο εσωτερικών. Και όμως η διατύπωση αποδίδεται στον ίδιο σε ένα δημοσίευμα του Φιλελευθέρου [σελ. 12, 22/1/2014]. Ο κ. Χάσικος μιλούσε για τη ΣΥΤΑ – τον οργανισμό τον οποίο αγωνίζεται να

ιδιωτικοποιήσει από το καιρό που ανέλαβε το υπουργείο. Διότι ως γνωστόν, ο κ. Χάσικος ήθελε να κάνει δικό του τηλεοπτικό σταθμό. Τελικά, φάνηκε ότι δεν τον παίρνει – για την ώρα έστω. Οπότε, εξαπέλυσε μια επίθεση ενάντια στους δημόσιους φορείς που είναι ανταγωνιστικοί στα ιδιωτικά ΜΜΕ: στο ΡΙΚ έβαλε ένα υπάλληλό του ως επικεφαλής για να το ελέγχει πλήρως, και τώρα εξαπέλυσε επίθεση ενάντια στη Cytavision, η οποία φαίνεται χαλά την πιάτσα στους καναλάρχες.
« Ο υπουργός εσωτερικών Σωκράτης Χάσικος χρησιμοποίησε σκληρή γλώσσα για να περιγράψει την σχέση της Cyta με τηλεόραση. Όπως χαρακτηριστικά είπε συμπεριφέρεται σαν καναλαρχης, ενώ δεν είναι και ότι ξοδεύονται εκατομμύρια ευρώ για την Cytavision.»

Το λογικό ερώτημα θα ήταν, βέβαια, τί ζόρι τραβά ο άνθρωπος από μια επικερδή επένδυση της Cyta. Διότι, προφανώς, πάει καλά η Cytavision – και αυτό δεν αρέσει στη Λουμιέρ λ.χ., όπως δεν αρέσει και στον κ. Χάσικο μελλοντικό καναλάρχη -αν τα καταφέρει. Θέλει να βγάλει ένα ανταγωνιστή από την εικόνα.
Και ενώ συμπεριφέρεται με την ιδιοτέλεια του ατόμου, που χρησιμοποιεί το δημόσιο αξίωμα για δικά του συμφέροντα, προσφέρει επίσης και υπηρεσίες στους άλλους, καναλάρχες – για να εξασφαλίζει ότι θα λογοκρίνουν τη σύγκρουση συμφερόντων, την οποία εκπροσωπεί σχεδόν μοναδικά, και κωμικά, στην κυπριακή πολιτική ιστορία των τελευταίων δεκαετιών. Τους ανοίγει το γήπεδο. προσπαθώντας να περιορίσει ένα ανταγωνιστή τους, ενώ ταυτόχρονα τους χαρίζει και χρήματα. Για όσους δεν θυμούνται, η συμμαχία των καναλιών χρωστά στο κράτος – αλλά ο κ.Χάσικος του έδωσε παράταση. Και η δικαιολογία; Υπάρχουν εργαζόμενοι στα ΜΜΕ. Το ενδιαφέρον θα ήταν σχεδόν συγκινητικό, αν η οικογένεια του υπουργού δεν συμπεριφερόταν αυταρχικά η ίδια απέναντι στους δικούς της εργαζόμενους – σύμφωνα με καταγγελία της ΕΣΚ το Δεκέμβριο, η Αλήθεια δεν είχε πληρώσει τον 13^{ο}. Και φυσικά για τους εργαζόμενους στο ΡΙΚ ήδη τους απειλεί με απολύσεις. Αλλά για την ώρα, και για τους καναλαρχες, ο κ. Χάσικος με δημόσιο χρήμα μπορεί να κάνει τον χουβαρντά και να μοιράζει ρουσφέτι. Όταν έρθει η ώρα του απολογισμού, θα πρέπει να εξηγήσει πολλά.

Πάντως, το σενάριο του καλοπιάσματος των καναλαρχών δεν είναι κάτι που ανακάλυψε η οικογένεια Κουλέρμου. Γίνεται και στην Ελλάδα φυσικά. Όπως γίνονται και οι μίζες για πυραύλους. Και παρά τον έλεγχο στο τέλος, και η κυβέρνηση και οι μιζαδόροι, δεν τα κατάφεραν να κρυφτούν:

«Μετά το Δώρο της τηλεοπτικής αδειοδότησης και για το 2014 με προσωρινό πάλι καθεστώς σε ραδιόφωνο και τηλεόραση, η κυβέρνηση ανέβαλε πάλι τον ειδικό φόρο τηλεόρασης. Παρά το γεγονός ότι η διαφημιστική δαπάνη είναι το μόνο που αναπτύσσεται στην χώρα, εμφανίζει αύξηση κατά 20% σε σχέση με το 2012 και τα πέντε πανελλαδικά κανάλια πήραν 300 ευρώ από την αγορά το τρίμηνο του 2013, η τηλεοπτική αγορά είναι η μόνη που μπορεί να μην πληρώνει φόρους. Έτσι ξεπλένεται η πρόσφορα υπηρεσιών στην κυβερνητική πολιτική…»

Hot.Doc. Τ. 43, σελ. 76.

Η εισήγηση της έκθεσης για «αναδιαμόρφωση της τοπικής Αυτοδιοίκησης»

Στις 23 Ιανουαρίου ο Φιλελεύθερος αποκάλυψε το προσχέδιο της έκθεσης για την αναδιαμόρφωση της τοπικής αυτοδιοίκησης με τον τίτλο «Σχέδιο με πέντε δημαρχεία προτείνουν Βρετανοί εμπειρογνώμονες, παρουσιάζοντας το σενάριο για πέντε δήμους ως το πιο ριζοσπαστικό. Στην ίδια την έκθεση (http://media.philenews.com/PDF/LocalGovernment.pdf) καταδεικνύεται ότι ο μέσος όρος του μεγέθους των κυπριακών δημαρχείων είναι μικρός (2,211 δημότες), ενώ αν περιληφθούν τα 350 κοινοτικά συμβούλια πέραν των μισών έχουν πληθυσμό μικρότερο των 300 κατοίκων.

Όπως διασαφηνίζεται, στις υπό μνημόνιο χώρες πραγματοποιούνται θεσμικές μεταρρυθμίσεις που περιλαμβάνουν και την τοπική αυτοδιοίκηση, κάτι το οποίο λήφθηκε υπόψη κατά την ετοιμασία της έκθεσης και κυρίως κατά την υποβολή των

εισηγήσεων. Όπως διευκρινίζεται η υφιστάμενη κατάσταση δεν αποτελεί επιλογή για να παραμείνει ως έχει, γι'αυτό το λόγο προτείνονται:

Επιλογή 1: Η εισαγωγή νέας βαθμίδας τοπικής αυτοδιοίκησης (Επαρχιακά Συμβούλια) ως ενδιάμεση μεταξύ της κεντρικής κρατικής δομής των Επαρχιακών διοικήσεων και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ – δημαρχείων και κοινοτικών συμβουλίων). Αυτή η επιλογή προνοεί επιπρόσθετες δομές στην κρατική μηχανή με επιπρόσθετα κόστη.

Επιλογή 2: Μεγάλης κλίμακας αναδιάρθρωση των ΟΤΑ μέσα από συγχωνεύσεις, ώστε οι τοπικές αρχές να έχουν ίσο αριθμό (προφανώς κατοίκων που εξυπηρετούν) και δυνατοτήτων, τα σύνορα των οποίων να καθοριστούν από ανεξάρτητο θεσμό προς αποφυγή μεροληπτικού εκλογικού καταμερισμού και κατηγοριών. Σε τέτοια περίπτωση θα είναι αναγκαία η δημόσια διαβούλευση, αν και δεν υπάρχει λόγος η διαδικασία για λήψη απόφασης να είναι περίπλοκη και χρονοβόρα.

Επιλογή 2 Α: Μεγάλης κλίμακας συμπλεγματοποιήσεις δημαρχείων και κοινοτικών συμβουλίων, ώστε να εξασφαλιστούν εξοικονομήσεις από την παροχή υπηρεσιών, όμως κάτι τέτοιο θα παρουσιάσει προβλήματα περιπλοκότητας, διακυβέρνησης και λογοδοσίας.

Επιλογή 3: Πέντε Νέες τοπικές αρχές, οι οποίες να εκλεγούν από τις τοπικές αρχές με σύνορα που να ταυτίζονται με τις επαρχικές διοικήσεις και να περιλαμβάνουν τα δημαρχεία και κοινοτικά συμβούλια. Οι οικονομικοί τους πόροι θα προέρχονται από τις υφιστάμενες επαρχιακές διοικήσεις και τις τοπικές αρχές μαζί με μεταφορές από διάφορα κρατικά τμήματα σύμφωνα με τις νέες αρμοδιότητες. Η επιλογή αυτή θεωρείται ριζοσπαστική και με περισσότερα οφέλη.

Γίνεται ξεκάθαρο στην έκθεση περιφραστικά, αλλά και ευθέως ότι ουσιαστικά η πρόταση 3, θεωρείται η πιο κατάλληλη και αναγκαία, αφού όπως αναφέρεται και οι πολίτες θα επωφεληθούν από « ένα μηχανισμό μοντέρνο, ομοιόμορφο και αποδοτικό». [σελ 71]

Όσον αφορά στις αρμοδιότητες των 5 επαρχιακών δήμων προτείνονται στην έκθεση τα εξής:

Έργα Υποδομής – Θέατρα, Μουσεία

Να είναι στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού αφού απο τελούν έργα εθνικής σημασίας και για να εντάσσονται σε γενικότερο πλαίσιο στρατηγικής και πολιτικής

Έργα Υποδομής – Αθλητικές Εγκαταστάσεις

Να διαμορφωθεί εθνική στρατηγική για τον αθλητισμό με καθορισμένες προτεραιότητες για βασικές αθλητικές εγκαταστάσεις και οι τοπικές αρχές να εξετάζουν εναλλακτικές λύσεις για την παροχή τέτοιων υπηρεσιών, όπως τη μεταφορά σε χώρους του ΚΟΑ ή με ανάθεση/ αγορά υπηρεσιών

Εκτίμηση Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων

Σε συνάρτηση με την εισήγηση για μεταβίβαση των πολεοδομικών αρχών στην τοπική αυτοδιοίκηση, να μεταφερθεί και η αρμοδιότητα για έκδοση αρχικών εκτιμήσεων περιβαλλοντικών επιπτώσεων για αναπτύξεις όπως μικρά ξενοδοχεία, σταθμοί πετρελαιοειδών, μικροί δρόμοι, πάρκα, σχολεία, πεζόδρομοι και γραφεία και να συμβουλεύονται το Τμήμα Περιβάλλοντος όπου είναι αναγκαίο.

Υγειονομικοί Έλεγχοι

Να δημιουργηθεί εθνική στρατηγική για τους Υγειονομικούς Ελέγχους και οι νέοι επαρχιακοί δήμοι να διατηρήσουν αυτή την αρμοδιότητα

Τοπιοτέχνηση κυβερνητικών κτιρίων

Το Τμήμα Δημοσίων Έργων να αγοράζει υπηρεσίες από τους επαρχιακούς δήμους ή ιδιωτικές εταιρείες για το σκοπό αυτό

Τοπιοτέχνηση δρόμων

Να αποτελεί αρμοδιότητα των επαρχιακών δήμων και η συντήρησή τους να παραμείνει αρμοδιότητα του τμήματος δασών

Πάρκα

Να παραμείνουν στην αρμοδιότητα των επαρχιακών δήμων

Δημόσια Τάξη και Τροχαία Αδικήματα

Υιοθετείται η πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης ώστε τροχαίες παραβάσεις να μεταφερθούν στην αρμοδιότητα των νέων τοπικών αρχών

Δρόμοι

Ο καθαρισμός και συντήρηση τοπικών δικτύων και δευτερευόντων δρόμων [όλοι πλην των αυτοκινητοδρόμων] να μεταφερθούν στην αρμοδιότητα των νέων τοπικών αρχών

Σχολικές Εφορείες

Ο αριθμός τους να συνάδει με τον αριθμό των νέων τοπικών αρχών και να διατηρήσουν τις αρμοδιότητές τους με ενίσχυση των συμβουλίων των σχολείων στην καθημερινή διοίκηση

Πολεοδομία

Οι πολεοδομικές αρχές να συνάδουν με τον αριθμό των επαρχιακών δήμων, ενώ η διαμόρφωση πολιτική για την πολεοδομία να παραμείνει στο κεντρικό κράτος. Στην αρμοδιότητα των επαρχιακών δήμων δεν θα είναι η έκδοση πολεοδομικών αδειών για περιπτώσεις 'εθνικού ενδιαφέροντος' όπως τα καζίνο και τα γήπεδα γκολφ

Τροχαία

30 τροχαίες παραβάσεις μεταφέρονται στην αρμοδιότητα των επαρχιακών δήμων

Συγκοινωνίες

Οι τοπικές αρχές θα μπορούν να αντοποκριθούν στις τοπικές ανάγκες με την εξεύρεση τρόπων, ώστε να εμπλέκονται στο σχεδιασμό. Να εξεταστούν τα 10ετή συμβόλαια των εταιρειών λεωφορείων

Διαχείριση Αποβλήτων και Ρύπανσης

Επικροτείται και υπάρχει συμφωνία με την πρόταση του Τμήματος Περιβάλλοντος, ώστε οι τοπικές αρχές να έχουν αρμοδιότητες στη διαχείριση αποβλήτων. Μέχρι το τέλος του 2014 να αυξηθεί η εμπλοκή τους στη διαδικασία ανάπτυξης στρατιγικής για τη διαχείριση αποβλήτων και με νέα νομοθεσία μέχρι το 2015 να ψηφιστεί νομοθεσία που ώστε η συλλογή μη επιβλαβών αποβλήτων και ανακυκλώσιμων υλικών να αποτελεί αρμοδιότητα και ευθύνη των τοπικών αρχών οι οποίες να φέρουν επίσης την ευθύνη για την έκδοση πιστοποιητικών καταλληλότητας για τη φύλαξη πετρελαιοειδών

Συμβούλια Υδατοπρομήθειας και Αποχετεύσεως

Να γίνουν αλλαγές για εκσυγχρονισμό των υπηρεσιών αυτών σε τοπικό επίπεδο με ένα πιθανό τρόπο την επέκταση των Συμβουλίων Υδατοπρομήθειας και Αποχετεύσεως σε όμορους δήμους και κοινότητες

Κοινωνική Ευημερία

Η διαμόρφωση πολιτικής και στρατηγικής να παραμείνει στο κεντρικό κράτος και προσωπικό των τοπικών αρχών και ΜΚΟ να έχουν την ευθύνη για παροχή των υπηρεσιών, σε συνεργασία με την Υπηρεσία Κοινωνικής Ευημερίας

Διεθνή

Οι μετατοπίσεις στην Ανατολική Ευρώπη: Καθώς η Δύση παίζει και με το χαρτί της ακροδεξιάς στην Ουκρανία, η Ρωσία εμφανίζεται ευρύτερα ως εναλλακτικός πόλος

Οι άτυπες αντιπαραθέσεις των μεγάλων δυνάμεων είναι πια μέρος της καθημερινής διαδικασίας στις διεθνείς σχέσεις – και τα ΜΜΕ καταντούν πια φερέφωνα των κυβερνήσεων τους σε ένα παιχνίδι που γίνεται όλο και πιο χοντρό. Ενώ στη Γενεύη ξεκινούν οι συζητήσεις για την Μέση Ανατολή, τα δυτικά ΜΜΕ ανακάλυψαν ένα αστυνομικό με φωτογραφίες βασανιστηρίων – ένα ακόμα βολικά κατασκευασμένο θέαμα που θέλει να πιέσει την πλευρά της συριακής κυβέρνησης. Μόνο που το αθώο κοινό δεν είναι πια εδώ. Την ίδια περίοδο, αρχίζει να χοντραίνει το παιχνίδι στην Ανατολική Ευρώπη. Είναι και οι χειμερινοί αγώνες και υπάρχει και η ανάλογη προσπάθεια θεαματικής αντιπαράθεσης. Γενικά, όμως, 20 χρόνια μετά από την έξωση της Ρωσίας από την περιοχή, η επιστροφή της, ως μεγάλη δύναμη πια, είναι γεγονός. Σε αυτό βοηθά φυσικά και η κρίση του «ευρωπαϊκού μοντέλου» της Ε.Ε., αλλά και το γεγονός ότι η Ρωσία έχει πια ένα προφίλ που προσφέρει ότι έκανε και η Ε.Ε. πριν – υπόσχεση στήριξης μπροστά σε πιέσεις. Έτσι, η Δύση αναγκάζεται να καταφύγει και πάλι στη στήριξη της ακροδεξιάς στην Ουκρανία, όπως έκανε και με τη στήριξη των ισλαμιστών στη Συρία. Όμως, η δεξιά στην ανατολική Ευρώπη δεν είναι

πια η ομοιογενής κατάσταση που ήταν πριν 20 χρόνια – οι Ούγγροι βγάζουν αντί-αμερικανικές ανακοινώσεις, ακολουθώντας τις σέρβικες πρακτικές πριν χρόνια.

Σε αυτό το πλαίσιο, η Αριστερά είναι επίσης διχασμένη – μια μερίδα της βαλκανικής αριστεράς, όπως και της ουκρανικής, κοιτάζει προς την Ρωσία ως αντίπαλο δέος. Μια άλλη μερίδα προσπαθεί να προσανατολιστεί προς ένα κεντροευρωπαϊκό σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο. Και υπάρχει βέβαια και η νοσταλγία, η οποία δεν βρίσκει ακόμα εύκολο δρόμο έκφρασης – η δυσφορία μερικές φορές εξακολουθεί να χειραγωγείται από ολιγαρχίες με εποχιακά κόμματα «ενάντια στη διαφθορά». Οι μετακινήσεις, πάντως, είναι αισθητές – και τί θα βγει στην επιφάνεια ίσως να είναι το ίδιο απρόσμενο, όπως και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Οι αντιφάσεις ως έκφραση στρατηγικών αδιεξόδων: η «Χρυσή Αυγή» στην Ουκρανία είναι χρήσιμη για τη Δύση, άρα είναι «δημοκρατικός λαός»;

Η επανεμφάνιση των επεισοδίων στην Ουκρανία, έδωσε την ευκαιρία στα δυτικά ΜΜΕ να ξανα-εστιάσουν σε αυτό που τους ενόχλησε στο τέλος του 2013 – την απόφαση της Ουκρανίας να μην υπογράψει τη γενικώς θεωρημένη «κακή» - μη συμφέρουσα συμφωνία σύνδεσης που ήθελε να επιβάλει την Ε.Ε. Οι διαδηλώσεις φάνηκαν να υποχωρούν σε μέγεθος, παρά τις προσπάθειες να συντηρηθούν με θεάματα. Όταν η βουλή πέρασε νομοσχέδιο για τον περιορισμό των εκδηλώσεων, ξεκίνησε ένας νέος γύρος αντιπαραθέσεων, στον οποίο σύντομα το πάνω χέρι το ανέλαβε η ακροδεξιά. Οι αναφορές στα ουκρανικά ΜΜΕ -οι οποίες μεταφέρθηκαν στο περιθώριο των δυτικών ΜΜΕ- ήταν χαρακτηριστικές – αυτό που φάνηκε να δίνει ώθηση στην αντιπαράθεση ήταν το αδιέξοδο, στο οποίο έφτασαν οι διαδηλώσεις. Και από εκεί ανέλαβε η δυναμική πτέρυγα της ακροδεξιάς.
http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-25811119

Η κατασκευή την ειδήσεων ήταν και πάλι χαρακτηριστική – στην ανατολική Ευρώπη οι αναφορές μιλούσαν για μερικές δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές. Τα δυτικά ΜΜΕ ανέβασαν τον αριθμό στις 100,000 που αν προσέξει κάποιος τη γενικότερη αριθμητική ήταν το χαμηλό σημείο από τους αριθμούς που έδιναν το Δεκέμβριο. Οι νέοι νόμοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν αυταρχικοί, αλλά ο τρόπος που η Δύση παρέβηκε ήταν κωμικός: τα νέα μέτρα ήταν ανάλογα των μέτρων τα οποία λαμβάνουν και οι δυτικές κυβερνήσεις - απαγόρευση κάλυψης προσώπου, επίθεσης στην αστυνομία, καταλήψεων δημόσιων χωρών κλπ. Αλλά επειδή η Ουκρανία βιώνεται ως εν δυνάμει χώρος επέκτασης, η Βρετανία και οι ΗΠΑ διαμαρτυρήθηκαν.

Οι χώρες που εφάρμοσαν τα ίδια μέτρα για να καταστείλουν τις καταλήψεις Occupy. Υπάρχει όμως και κάτι βαθύτερο που δείχνει ότι η Δύση έχει ανάγκη από τις «εκδηλώσεις διαμαρτυρίας» και είναι διατεθειμένη να στηρίξει ότι υπάρχει – και στην Ουκρανία αρχίζει να διαφαίνεται ένα ανάλογο φαινόμενο με τη Συρία. Έτσι, ενώ σε όλες τις αραβικές χώρες, και αλλού, η Δύση ζητά από τοπικές κυβερνήσεις να εμποδίσουν τον αντισημιτισμό, στην Ουκρανία η Δύση, ουσιαστικά, στηρίζει τη βία της ακροδεξιάς, η οποία είναι ίσως η πιο κοντινή μορφή πολιτικής οργάνωσης που θυμίζει την ελληνική Χρυσή Αυγή. Και η πορεία του είναι ανάλογη – από σχετικά ασήμαντα ποσοστά έχει εκτοξευθεί στις τελευταίες εκλογές στο 10% και αποτελεί ουσιαστικά τον πρωταγωνιστή στις πρόσφατες κινητοποιήσεις και τις βίαιες αντιπαραθέσεις με παραπομπές σε συνεργάτες των ναζί κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

http://www.irishtimes.com/news/world/europe/ukraine-right-revives-wartime-symbols-amid-revolution-1.1642760

Η ιστορική τους θέση έχει να κάνει με την ταύτιση με τον ουκρανικό εθνικισμό, ο οποίος συνεργάστηκε με τη γερμανική κατοχή το 1941, και συχνά έχει κατηγορηθεί ότι είναι απροκάλυπτα νέο-ναζιστικός. Ακόμα και τα σύμβολά τους. Για την γενική ιστορία του κόμματος και τις τάσεις για αντισημιτισμό έχουν υπάρξει ήδη κατηγορίες – αλλά φυσικά αυτά δεν έχουν τώρα θέση στα δυτικά ΜΜΕ, αφού η ακροδεξιά είναι χρήσιμη ως αντί-ρωσική κίνηση.
http://en.wikipedia.org/wiki/Svoboda_%28political_party%29
Ενώ στην Δύση μέχρι και μια συμβολική κίνηση στο ποδόσφαιρο τιμωρείται αυστηρά:
http://www.euronews.com/2014/01/20/sponsor-zoopla-ends-west-brom-deal-after-anelka-row/

Γιατί η Δυση καταφεύγει σε αυτές τις συμμαχίες; Διότι αυτοί προσφέρονται. Αυτό που έγινε στην Ουκρανία τους περασμένους μήνες, ήταν ένα διπλό πρόβλημα για τη Δύση. Από τη μια, η απόφαση της ουκρανικής κυβέρνησης να μην υπογράψει την συμφωνία ήταν λογική, μέσα στο πλαίσια του γεγονότος ότι η χώρα βρίσκεται ήδη σε ύφεση και κινδυνεύει να μπει ακόμα πιο βαθιά, αν υιοθετηθούν σκληρά μέτρα λιτότητας. Οπότε αναζητούσε βοήθεια για να αποφύγει την ύφεση. Η Ε.Ε. δεν μπορούσε να την προσφέρει – το μόνο που μπορούσε να υποσχεθεί ήταν ότι θα μεσολαβούσε με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Η απόρριψη ήταν, σε αυτό το πλαίσιο, μια λογική διαπραγματευτική κίνηση – αλλά και ένα είδος απομυθοποίησης για την Ευρώπη που είχε μάθει να θεωρείται ως επιθυμητός στόχος, για τον οποίο οι νότιοι και ανατολικοί ευρωπαίοι θα τα έδιναν όλα. Μαζί με την απομυθοποίηση ήρθε και η ρωσική προσφορά, η οποία ήταν σαφώς πολύ καλύτερη – με 15 δις δάνειο -και αγορά ομολόγων- και μείωση στην τιμή του φυσικού αερίου. Αυτό, όμως, τόνιζε όχι απλώς τη δυτική αδυναμία, αλλά και την εμφάνιση ενός ισχυρού ανατολικού γεωπολιτικού «παίκτη». Οπότε, η Δύση αντέδρασε με την πριμοδότηση των διαδηλωσεων στο Κίεβο. Με το ίδιο μένος που πολεμούσε τον Άσσαντ στην Συρία. Όμως, τα δεδομένα πια στην ανατολική Ευρώπη δεν είναι τα ίδια, όπως το 1989. Αν η Δύση προκαλεί την ένταση στην Ουκρανία, με στόχο την ταύτιση του αντί-κομμουνισμού και του αντιρωσικού αισθήματος, σε άλλες χώρες της περιοχής το 1989 είναι πια πολύ μακριά – και η Δύση είναι μια απειλή.

Η Ουγγρική περίπτωση: μια μερίδα της ανατολικοευρωπαϊκής δεξιάς αναζητά τη ρωσική στήριξη ως παράγοντα ισορροπίας

Όμως, το πρόβλημα για τη Δύση δεν είναι μόνο η Ουκρανία, όπου και η αριστερά αλλά και η φιλορωσικη μερίδα του πληθυσμού έχουν μια σαφή κριτική στάση απέναντι της. Την περασμένη βδομάδα η Ρωσία υπέγραψε συμφωνία με την Ουγγαρία για τη επέκταση του πυρηνικού της προγράμματος. Αυτή η συμφωνία αποκάλυπτε μια άλλη διάσταση των εξελίξεων – όπου η στάση του Ουκρανού προέδρου, αλλά και των Σέρβων εθνικιστών, και της αριστεράς του Μιλόσεβιτς την δεκαετία του 1990, γίνεται τώρα στρατηγική – η υιοθέτηση δηλαδή της συμμαχίας με την Μόσχα ως αντίβαρο στη Δύση. Ο δεξιός πρωθυπουργός της Ουγγαρίας, κατάφερε μετά από την νεοφιλελεύθερη στροφή των σοσιαλιστών να κερδίσει πλειοψηφία δυο τρίτων στην βουλή και να αλλάξει μια σειρά από θεσμούς – και, όπως δικαιολογημένα τον κατηγορεί η αντιπολίτευση, να τους στελεχώσει με δικούς/δικές του διορισμένους/ες. Έχοντας, όμως, αυτήν τη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, μπορούσε θεσμικά να κάνει αυτό που δεν μπορούσε να κάνει λ.χ. η κυπριακή αριστερή κυβέρνηση που δεν έλεγχε το κοινοβούλιο – να τα βάλει αποτελεσματικά με τις τράπεζες και να τις φορολογήσει για να πληρώσει/πληρώσουν το κόστος της κρίσης. Αυτές κινήσεις της ουγγρικής κυβέρνησης, οι οποίες είναι επενδυμένες και με ένα εθνικισμό, προκάλεσαν δυσφορία στη Δύση – που υποχρέωσε την ουγγρική κυβέρνηση να κάνει αλλαγές σε διάφορα νομοσχέδια.

Οπότε, η αντίδραση των πάλαι ποτέ φανατικών αντί-σοβιετικών Ούγγρων εθνικοφρόνων, ήταν να ανακαλύψουν και πάλι την ανατολή -όπως έκανε και η Ουκρανία- για να εξισορροπήσουν το σκηνικό. Και ήδη οι σχέσεις τους είναι δύσκολες και με τις ΗΠΑ, όπως φάνηκε σε μια πρόσφατη αψιμαχία βουλευτών με την

αμερικανική πρεσβεία, αλλά και κατηγορίες ότι ανέχονται τον αντισημιτισμό- αλλά εδώ οι ΗΠΑ ενοχλούνται, ενώ λίγο πιο πέρα στην Ουκρανία δεν βλέπουν.[3]
http://www.euronews.com/newswires/2307676-senior-hungarian-lawmaker-accuses-next-us-envoy-of-ignorance/

Αυτή η κίνηση μέρους της δεξιάς μακριά από τη Δύση φάνηκε επίσης στη Βουλγαρία, όπου το ακροδεξιό κόμμα ΑΤΑΚΑ, παρά τον αντι-τουρκικό εθνικισμό του, στηρίζει μια κυβέρνηση συνασπισμού σοσιαλιστών και του κόμματος της τουρκικής μειονότητας. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της νέας κυβέρνησης, σε σχέση με την προηγούμενη, είναι η σχετική αυτονομία της από τη Δύση. Ή και η ενθάρρυνση των σχέσεων με τη Ρωσία, όπως η προώθηση του νότιου αγωγού. Πρόσφατα, το ακροδεξιό κόμμα οργάνωσε και εκδήλωση ενάντια στην ύπαρξη μνημείου για αμερικανούς πιλότους, οι οποίοι σκοτώθηκαν κατά τους βομβαρδισμούς της Βουλγαρίας στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.
http://www.euronews.com/2014/01/10/bulgaria-s-nationalist-party-calls-for-removal-of-monument-to-us-pilots/

Αριστερά, Δεξιά και οι ολιγαρχίες που πουλούν «κοινωνία των πολιτών» στα θύματα των ΜΜΕ

Στο ευρύτερο πλαίσιο της ανατολική Ευρώπης, πέρα από την γεωπολιτική, φαίνεται να υπάρχει ένας διπολισμός από την μια ανάμεσα σε αριστερά [τέως κομμουνιστές] και δεξιά -συνήθως φιλοδυτικούς αλλά με διαφοροποιήσεις όπως είδαμε πιο πάνω. Μια τάση, η οποία συνεχίζει να υπάρχει σε μερικές χώρες όπως η Λετονία, αλλά εμφανίστηκε πρόσφατα και στη Τσεχία είναι η εμφάνιση ολιγαρχών, οι οποίοι αφού αγοράσουν μερικά ΜΜΕ, μετά δημιουργούν κόμμα και εμφανίζονται σε ένας νέος Μπερλουσκόνι. Στη Λετονία λ.χ. η παραίτηση του πρωθυπουργού οδήγησε σε νέα κυβέρνηση που έχει και πάλι αντιπροσωπεία του κόμματος που ελέγχει ένας από τους ολιγάρχες. Η «κάθαρση» έφερε απλώς περισσότερη διαπλοκή. Στη Τσεχία, μετά από την κατάρρευση κομματικών σχημάτων της κεντροδεξιάς -που είχαν δημιουργηθεί επίσης αρχικά ως κινήσεις ενάντια στην διαπλοκή- εμφανίστηκε ένα νέο «κόμμα», το οποίο ήρθε δεύτερο μετά τους σοσιαλδημοκράτες στις πρόσφατες εκλογές. Το κόμμα το δημιούργησε ένας μεγαλοεπιχειρηματίας. Η καινοτομία του νέου κόμματος είναι ότι ο ηγέτης του ήταν τέως μέλος του κομμουνιστικού κόμματος και έτσι οι περιορισμοί για αποκλεισμό στελεχών του κομμουνιστικού κόμματος από την κυβέρνηση, ή το κράτος, τίθενται πια σε ευρύτερη αμφισβήτηση. Και η ίδια η ύπαρξη, βέβαια, αυτών των κανονισμών, ήταν εκφραστική του περιορισμένου

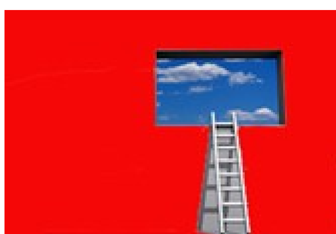
[3] http://www.haaretz.com/jewish-world/jewish-world-news/1.569541

πλαισίου που υπήρχε στον «εκδημοκρατισμό» μετά το 1989. Στη Τσεχία υπάρχει ένα μαζικό κομμουνιστικό κόμμα – πέρα από το σοσιαλδημοκρατικό, το οποίο εναλλάσσεται στην εξουσία με τα σχήματα της κεντροδεξιάς.

Σε ένα γενικότερο πλάνο, η αριστερά με τη μορφή σοσιαλιστικών κομμάτων φαίνεται να ηγεμονεύει στην παρούσα συγκυρία στην νότια Ευρώπη – τέτοιες κυβερνήσεις σε συνασπισμό με μικρότερα κόμματα υπάρχουν, στην Αλβανία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία, ενώ τέτοια είναι και η κυβέρνηση στη Σλοβακία και τη Τσεχία. Μια βασική δυναμική για αυτές τις κυβερνήσεις ήταν και μια έντονη αντίθεση στη λιτότητα, η οποία εμφανίστηκε μετά την τραπεζιτική κρίση του 2008-09. Η αριστερά, γενικά εξακολουθεί να απολαμβάνει ψήφο νοσταλγίας -έχει γερή βάση ανάμεσα σε ηλικίες που μεγάλωσαν επί σοσιαλισμού- και σε μια πρόσφατη δημοσκόπηση στη Ρωσία, το αίσθημα ότι το σοσιαλιστικό σύστημα ήταν καλύτερο ή πρόσφερε ευκαιρίες που δεν υπάρχουν, τώρα, ήταν πλειοψηφικό. Και ανάλογα, δείχνουν και δημοσκοπήσεις στην ανατολική Γερμανία, παρά το ότι η χώρα προσαρτήθηκε στην ηγεμονική χώρα της Ευρώπης – ονομάζεται «νοσταλγία της ανατολής».

Ευρύτερα, η αριστερά στην ανατολική Ευρώπη προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα σε δυο δυναμικές – την ύπαρξη εθνικιστικών κομμάτων που μπορεί να είναι ακραία αντικομουνιστικά, αλλά και σε μερικές περιπτώσεις -όπως είναι η Σερβία αλλά και άλλες σλαβόφιλες περιπτώσεις όπως είδαμε- μπορεί εν δυνάμει να γίνουν σύμμαχοι της Αριστεράς ενάντια στη Δυτική επέκταση - και τους φιλελευθέρους, οι οποίοι είναι εν δυνάμει σύμμαχοι της αριστεράς ενάντια στο ρατσισμό ή τη συντηρητική πολιτισμική πολιτική -όπως είναι ο ακραίος καθολικισμός στην Πολωνία- αλλά είναι συνήθως και νεοφιλελεύθεροι – και αυτό είναι το πλαίσιο στο οποίο εγκλωβίστηκαν οι Ούγγροι σοσιαλιστές στην προηγούμενη κυβερνητική τους θητεία.

Το είδος της κρίσης: όταν ακόμα και ο Economist τα βλέπει σκούρα, οι οικονομολόγοι αρχίζουν να συζητούν τα απαγορευμένα – ρευστότητα με πληθωρισμό, περιορισμό στη ροή κεφαλαίων, και εθελοντική έξοδο από το ευρώ

Σύμφωνα με ένα δημοσίευμα στο Economist στην πρόσφατη συνοδό των αμερικανών οικονομολόγων στη Φιλαδέλφεια, το κλίμα δεν ήταν τόσο αισιόδοξο, όσο άφηναν να διαρρεύσει από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ διάφοροι. Ναι μεν, οι μη-δυτικές χώρες που κράτησαν την ανάπτυξη τα τελευταία 6 χρόνια, δεν βυθίστηκαν σε ύφεση, όπως φοβόντουσαν πολλοί – η ανάπτυξη στην Κίνα φαίνεται να σταθεροποιείται στο 7.5% ως ενδεικτικό σημείο – αλλά η αβεβαιότητα για άλλες χώρες, όπως η Τουρκία αυξήθηκε. Οι ΗΠΑ φαίνονται να σταθεροποιούνται μετά από την περιθωριοποίηση των ακραίων νεοφιλελεύθερων του «κόμματος του τσαγιού» ανάμεσα στους ρεπουμπλικάνους. Αλλά, όλοι αναμένουν να δουν τί θα γίνει όταν σταματήσει η πριμοδότηση των χρηματιστηρίων με «ποσοτική χαλάρωση». Οι αναφορές ότι, ουσιαστικά, η οικονομία βαδίζει από τη μια φούσκα στην επόμενη, είναι εκεί. Στην Ευρώπη, ο νότος φαίνεται να βρίσκεται σε βαθιά οικονομική «μιζέρια» για να χρησιμοποιήσουμε τον όρο του Economist – παρά τα συμπτώματα σταθεροποίησης και κάποια ενθαρρυντικά δείγματα, η απώλεια εισοδήματος, η χρόνια ανεργία και η αποδόμηση των κοινωνιών είναι ένα επικίνδυνο κοκτέιλ. Ως δείγμα μπορεί να αναφέρει κανείς την Ελλάδα και την Ισπανία – στην Ελλάδα παρά την προσπάθεια της κυβέρνησης να ελέγξει την πληροφόρηση και να λανσάρει ένα είδος success story, ο ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται να αποκτά δυναμική πρώτης θέσης, ενώ στην Ισπανία, παρά την έστω και μικρή ανάπτυξη που δείχνει υποχώρηση της ύφεσης, οι σοσιαλιστές που είχαν χάσει την εξουσία το 2011, είναι ήδη μπροστά στις δημοσκοπήσεις – ενώ ανεβασμένη είναι και η περιφερειακή αριστερά και τα αποσχιστηκά κινήματα.

Και όλοι κοιτάζουν αμήχανα προς την Ιταλία και τη Γαλλία. Το ότι ο Ντράγκι και η ΕΚΤ εμφανίζονται, αυτή τη στιγμή, ως σωτήρες λόγω της ρευστότητας του παρέχουν, είναι ενδεικτικό. Αλλά υπάρχουν και οι φόβοι για το τί θα αποκαλύψουν οι έρευνες για τις τράπεζες.

Μια κρίση από τα παλιά, που δεν θα φύγει εύκολα: Όταν ο Economist συμφωνεί με τους μαρξιστές;

Οι μαρξιστές οικονομολόγοι και αναλυτές, όπως ο Βάλλερστάϊν, επιμένουν ότι η κρίση δεν είναι παροδική, και ότι αντίθετα η ανάκαμψη είναι παροδική. Τα δομικά στοιχεία είτε μιας κρίσης υπερσυσσωρευσης, είτε μια κρίσης ορίων επέκτασης του κεφαλαίου, είτε η πραγματικότητα της μετατόπισης σε ένα μετά-δυτικό ηγεμονικό πλαίσιο, φαίνονται να είναι βασικά στοιχεία του ευρύτερου περιβάλλοντος. Όμως και οι πιο συμβατικοί οικονομολόγοι, οι οποίοι μαζεύτηκαν στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, δεν ήταν αισιόδοξοι – οι παλιές φόρμουλες κάπου δεν φαίνονται πια να παράγουν την παλιά αυτοπεποίθηση. Σε αυτό το πλαίσιο, η συζήτηση για το είδος της κρίσης φαίνεται να πηγαίνει πιο βαθιά από τις επικοινωνιακές ανάγκες των κυβερνήσεων. Σύμφωνα με τον Economist η κυρίαρχη άποψη στη σύνοδο της Φιλαδέλφειας ήταν ότι η κρίση των «τοξικών προϊόντων» μπορεί να έχει τελειώσει, αλλά η κληρονομιά της με την μορφή του δημόσιου χρέους και της ανεργίας παραμένει. Το πιο ειρωνικό στην Ευρώπη είναι ότι μετά από τόση λιτότητα λ.χ. στην Ιρλανδία και αλλού, το Δημόσιο χρέος είναι μεγαλύτερο από την αρχή της κρίσης. Και η ανεργία δεν φαίνεται επίσης να έχει προοπτικές μακροπρόθεσμης μείωσης. Στο τεύχος του Economist για τις νέες τεχνολογίες, αυτόν το μήνα[4] η εικόνα για τις απολαβές των μισθωτών και την ανεργία δεν είναι καθόλου αισιόδοξη – το περιοδικό παραδέχεται το γνωστό πια δεδομένο, ότι τις τελευταίες δεκαετίες οι μισθοί -όταν μετρηθούν σε σχέση με το κόστος ζωής- είναι είτε ίδιοι ή μειώνονται. Και μακροπρόθεσμα για πρώτη φορά εμφανίζεται και η πιθανότητα οι νέες τεχνολογίες να μην δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας. Και έτσι, οι «ιδιοκτήτες του κεφαλαίου» αυξάνουν τα κέρδη τους και το μερίδιο τους από το παγκόσμιο εισόδημα. Αν έκανε την ανάλυση ένας μαρξιστής αναλυτής, δεν θα ήταν διαφορετική – θα ήταν ίσως διαφορετική η εκτίμηση για το μακροχρόνιο αποτέλεσμα αυτής της αυξανόμενης πόλωσης ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο, αλλά και στη χρήση της τεχνολογίας του αυτοματισμού, για τη αύξηση του ποσοστού κέρδους. Αν δηλαδή είναι πια βιώσιμο το σύστημα το ίδιο με τέτοιες τάσεις.

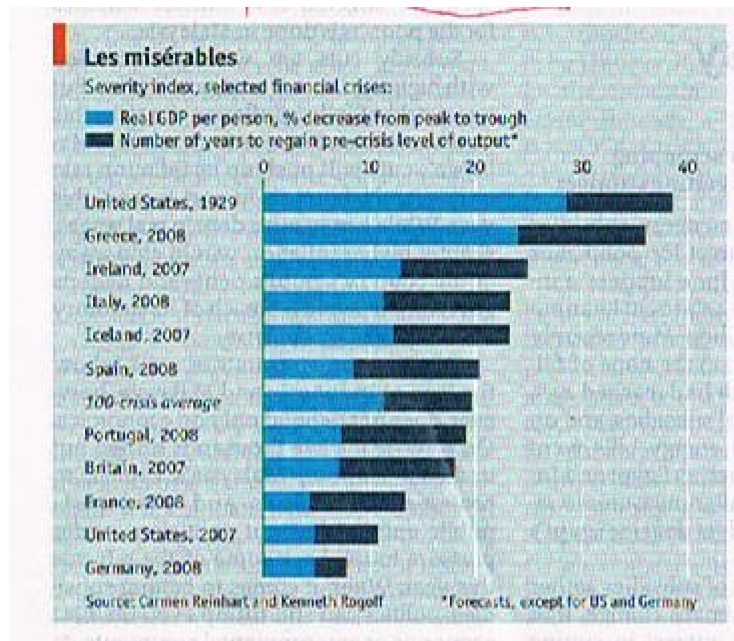
[4] Τεύχος 18-24/1/2014

Για να επανέλθουμε στα δεδομένα της παρούσας συγκυρίας, το περιοδικό σκιαγραφεί μια εικόνα για την νότια Ευρώπη που έχει σαφώς ιστορική αύρα:
«Η επίμονη οικονομική αδυναμία έχει μετατρέψει τα προβλήματα της ευρωπαϊκής περιφέρειας σε ένα από τα πιο θλιβερά επεισόδια της μοντέρνας οικονομικής ιστορίας.»

Και παράδοξες εισηγήσεις από καθώς πρέπει κυρίους – οι δύσκολες εποχές παράγουν δύσκολες σκέψεις…

Το κείμενο του Economist εστιάζει στην εργασία των Reinhart και Rogoff, οι οποίοι έκαναν μια συγκριτική μελέτη 100 οικονομικών κρίσεων, κατά τα τελευταία 200 χρόνια – με έμφαση στη διαδικασία ανάκαμψης. Για να εκτιμήσουν το δείκτη της σοβαρότητας της κρίσης [severity index] συσχέτισαν το βάθος μιας υποχώρησης της οικονομικής δραστηριότητας και το χρόνο ανάκαμψης με βάση την παραγωγή ανά άτομο [output per person]. Σύμφωνα με την ανάλυση, η κρίση στην Ευρώπη ήταν από τις χειρότερες, ενώ συγκριτικά στις ΗΠΑ ήταν πιο ήπια. Σε γενικές γραμμές, θεωρούν ότι το μέγεθος της κρίσης θυμίζει τις κρίσεις του 19^{ου} και των αρχών του 20^{ου} αιώνα. Λόγω του μεγέθους και του χρόνου της κρίσης, οι δυο οικονομολόγοι εισηγούνται «δραστικά μέτρα» ή όπως το θέτει το περιοδικό «σε εποχές απελπισίας χρειάζονται μέτρα απελπισίας». Και προφανώς, η «απελπισία» έχει τη διάσταση της παράβασης της νεοφιλελεύθερης ορθότητας – «η λιτότητα είναι μικρή αντίδραση μπροστά στο μέγεθος του προβλήματος.... και μπορεί να κάνει τα πράγματα χειρότερα». Όπως φαίνεται και στον πίνακα, όπου εφαρμόστηκε σκληρή λιτότητα, ο χρόνος εξόδου είναι σαφώς πολύ μεγαλύτερος – και σε σύγκριση με το μέσο όρο αλλά και σε σύγκριση με την κρίση του 1929.

Μπλε χρώμα: % υποχώρησης του ΑΕΠ ανά άτομο

Σκούρο χρώμα: Αριθμός χρόνων για να ανακτηθεί το επίπεδο παραγωγής/output

Οι εισηγήσεις των δυο οικονομολόγων περιλαμβάνουν διαγραφές χρεών, και συνδυασμό κάποιου πληθωρισμού -προφανώς για να καταπολεμηθεί και η ανεργία και για περιορισμό στη ροή κεφαλαίων για να μειωθεί το βάρος του χρέους. Προφανώς, ο έλεγχος στη ροή κεφαλαίων μπορεί να επανέλθει ευρύτερα.

Και δεν ήταν οι μόνοι, οι οποίοι εισηγήθηκαν αιρετικά μέτρα. Ένας οικονομολόγος στο ΔΝΤ, εισηγήθηκε επίσης μια κάποια άνοδο του πληθωρισμού -της παροχής δηλαδή ρευστότητας- για να προμηθευτεί κάποιο είδος stimulus. Ένας γερμανός αναλυτής, ο Hans-Werner Sinn εισηγήθηκε ότι αφού οι γερμανοί δεν θα πρόκειται να δεχθούν μεγαλύτερο πληθωρισμό για να διευκολύνει ένα είδος ευρωπαϊκής εξισορρόπησης, τότε μερικές χώρες πρέπει να αποχωρήσουν, έστω και προσωρινά, από το ενιαίο νόμισμα. Τελικά, η κυπριακή εμπειρία μπορεί να μην είναι μοναδική – αλλά ενδεικτική.

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Κινητοποιήσεις και συγκλίσεις πρακτικών

Αν η δυναμική των κινητοποιήσεων μπορεί να μετρηθεί και με την ποσοτική αύξηση αλλά και με τη δημιουργία/εφεύρεση νέων ακτιβιστικών πρακτικών. Η κίνηση μιας ομάδας μαθητών να διακόψουν την κυκλοφορία στην εκδήλωσή τους ενάντια στα κόμιστρα βρήκε ανταπόκριση ανάμεσα στους συνταξιούχους, οι οποίοι την εφάρμοσαν ήδη στη δική τους κινητοποίηση ενάντια στην περικοπή της κοινωνικής σύνταξης.

Κατά τα άλλα οι κινητοποιήσεις αυτήν την περίοδο αφορούν δυο ειδών αιτήματα – οι μαθητές και οι συνταξιούχοι εστιάζουν στις επιλεκτικές περικοπές, τις οποίες προωθεί η κυβέρνηση με στόχο την ευρύτερη κοινωνικοποίηση των ζημιών της κρίσης - μαζί με τη διατήρηση προνομιούχων/ημετέρων τομέων επιχορήγησης- ενώ μια σειρά ομάδων εργαζομένων θέτουν ζητήματα εργασιακών ρυθμίσεων.

Κοινωνική σύνταξη. Μετά το θέμα για κλιμακωτή μείωση της κοινωνικής σύνταξης (είτε αυτό αποτελεί τελικό σχεδιασμό όπως προβάλλει ο υπουργός Οικονομικών, κ. Χ. Γεωργιάδης, είτε πρόταση προς συζήτηση όπως αναφέρει η υπουργός εργασίας κ. Ζ. Αιμιλιανίδου) και τις αντιδράσεις που προκλήθηκαν με διάφορα, τραγελαφικά ως επί το πλείστον, επιχειρήματα ώστε να δικαιολογηθεί η άγαρμπη αυτή κίνηση, το αγροτικό κίνημα κάλεσε τις αγρότισσες σε εγρήγορση για κινητοποιήσεις που θα συζητηθούν την Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου 2014. Εν τω μεταξύ συνταξιούχοι της περιοχής Καϊμακλίου απέκοψαν το δρόμο για λίγα λεπτά, λίγες μέρες πριν ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τα δυσβάκτα μέτρα εις βάρος τους, ενώ δηλώνουν ότι ο αγώνας τους θα συνεχιστεί με πολλές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας «για να μην υποχρεωθούν να γίνουν ζητιάνοι.»

Οι μαθητές συνεχίζουν συνεχίζουν επίσης τις κινητοποιήσεις αναφορικά με την επιβολή κομίστρων στα μαθητικά λεωφορεία με την υποστήριξη της Συνομοσπονδίας Γονέων Μέσης Εκπαίδευσης, της Ομοσπονδίας Γονέων Τεχνικών Σχολών, της ΟΕΛΜΕΚ, της ΟΛΤΕΚ και της ΠΟΠΟ. Στο ευρύτερο κλίμα ανακοίνωσαν ότι θα συμμετέχουν στην εκδήλωση τους οι συνταξιούχοι. Την Πέμπτη, 23 Ιανουαρίου τα μαθητικά συμβούλια συγκεντρώθηκαν στις 11:30 μπροστά από το Υπουργείο Συγκοινωνιών και Έργων. Φαίνεται πάντως ότι το μαθητικό κίνημα έχει ευρύτερες διεκδικήσεις - σε συνάντηση της ηγεσίας της ΠΣΕΜ με τον πρόεδρο του ΔΗΣΥ, κ. Αβέρωφ Νεοφύτου, ζητήθηκε η στήριξη του ΔΗΣΥ γενικά για θέματα παιδείας ενάντια στους σχεδιασμούς για συγχωνεύσεις σχολείων και αύξηση του αριθμού μαθητών/ τριών ανά τάξη.

Ταυτόχρονα, οι κυβερνητικοί γιατροί προτίθενται να κατέλθουν σε προειδοποιητική τετράωρη στάση εργασίας, εάν οι διαπραγματεύσεις για την κατ' αποκοπή υπερωριαριακή αποζημίωση δεν ολοκληρωθεί και διαφοροποιηθεί η συγκεκριμένη πολιτική, ιδιαίτερα αφού έχουν υποβάλει εισηγήσεις για εξοικονόμηση πόρων χωρίς να επηρεαστεί η δημόσια υγεία.

Στις 29 Ιανουαρίου, αποχή από υπερωριακή απασχόληση προγραμματίζουν και οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας «μετά την αποτυχία των συνομιλιών με την Ευρωπαϊκή Ένωση [αφορά στην Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Συντεχνιών Ελεγκτών Εναέριας Κυκλοφορίας ATCEUC με 14000 μέλη σε 26 χώρες] για αλλαγή της πρότασής της με την οποία απορυθμίζονται τα επαγγέλματα που σχετίζονται με την ασφάλεια των πτήσεων».

Σπόντες

Η «Μέρα των Γραμμάτων» την εποχή των Μεσαιωνικών Θεαμάτων.

- Γιατί δεν παραιτείται ο Ίωνας; Εκδοχή 1: Δεν μπορεί να καταλάβει το πρόβλημα με την αντίφαση του ότι δήλωνε και την κατάσταση στην οποία βρέθηκε διότι είναι ένας γνήσιος εκπρόσωπος της λογικής των δυο μέτρων και των δυο σταθμών. Πιστεύει στο κράτος των ημέτερων και νιώθει άβολα μόνο για ένα πράγμα – ότι ζει σε μια εποχή που δεν τον καταλαβαίνει πια. Εκδοχή 2: καταλαβαίνει, αλλά δεν μπορεί να παραιτηθεί, αν δεν διασφαλίσει τη σύνταξή του – σιγά που θα έφευγε από την κυβέρνηση χωρίς κομπόδεμα. Για ποιό λόγο άλλωστε έγινε πολιτικός; Προσφέρει επιλεκτικές υπηρεσίες για να αμείβεται. Εκδοχή 3: Ξέρει ότι ο Αναστασιάδης δεν τολμά να του πει να φύγει χωρίς ανταλλάγματα γιατί μπορεί να πει και δημόσια ότι σκόπιμα διορίστηκε ο Πικής για να είναι σαφή και τα όρια της δικαιοδοσίας του με βάση τον νόμο που όλοι ήξεραν – και του Ιωνά του τα θύμισε και ο πρώην Γενικός Εισαγγελέας.

- **Όταν ο κ. Χάσικος τα βάζει με τη Cytavision, τί πρέπει να υποθέσουμε;** Ότι είναι κρίμα ο ίδιος γιατί καμώνεται ότι γιατί καταλαβαίνει ότι είναι συνδρομητικο κανάλι; Ή ότι η Λουμιέρ και η Primetel, οι οποίες

ανταγωνίζονται επίσης στη μετάδοση ποδοσφαιρικών αγώνων, τα χρειάστηκαν και έβαλαν τον υπουργό να κτυπήσει τον ανταγωνιστή τους; Διότι είναι αστείο το λιγότερο να λέει κάποιος που κοκορευόταν πριν λίγο ότι ήταν και businessman, ότι δεν ξέρει τί θα πει επένδυση. Προφανώς, κάνει πολύ καλές επενδύσεις η ΣΥΤΑ και ανησυχούν οι ανταγωνιστές. Τότε που ήταν μονοπώλιο στο ποδόσφαιρο η Λουμιέρ, ενοχλείτο ο κ. Σωκράτης; Οπότε το θέμα είναι ποιά είναι τα ανταλλάγματα. Έχουν κοινές επιχειρηματικές δραστηριότητες οι κύριοι που έχουν κεφάλαια σε αυτά ή άλλα κανάλια και ο κ. Χάσικος; Σε άλλες χώρες, με μια δημοκρατική παράδοση διαχωρισμού εξουσιών, κάποιος στη Γενική Εισαγγελία θα μπορούσε να παρενέβαινε αυτεπάγγελτα, για να διερευνήσει τη σύγκρουση συμφερόντων και τα ενδεχόμενα συμφέροντα του κ. Χάσικου. Για τον κ. Κληρίδη δεν μπορούμε να πούμε κάτι, γιατί περιμένουμε. Από τον κ. Ερωτοκρίτου, όμως, που αναλώθηκε σε τόσα θεάματα αυτεπάγγελτης παρέμβασης, η σύγκριση είναι σαφής. Κάποιους τους εξυπηρετεί, και κάπου κάνει ότι δεν καταλαβαίνει. Και ότι και να πει κάποιος για τον κ. Αναστασιάδη, δεν μπορεί, πρέπει να είναι κάπως αιχμάλωτος αυτής της ιστορίας με την οικογένεια Κουλέρμου.

- **Και αφού αυτή η εβδομάδα είναι αφιερωμένη στην «ανώνυμη γυναίκα» για την οποία καθιερώθηκε η κοινωνική σύνταξη, να πούμε και το θετικό για μια πρόσφατη κίνηση της κ. Αντρης [Αναστασιαδη].** Σύμφωνα, λοιπόν, με δημοσίευμα στις 22/1, η κ. Αντρη επισκέφθηκε το Δημοτικό Σχολείο Αγίου Αντωνίου στην Λεμεσό, στο οποίο φοιτούν και ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι μαθητές [μαζι με μαθητες και από άλλες κουλτουρες], και δήλωσε: **«πολλά μας ενώνουν, και λίγα μας χωρίζουν». Τα εύσημα στην κ. Αντρη.** Και τα επιπρόσθετα σχόλια: ενδιαφέρον η συνύπαρξη σε ένα «λαικό» σχολείο στην Λεμεσό. Να θέσουμε και το αυτονόητο ερώτημα; Καλά τι ζόρι τραβά μια πτέρυγα των αστών μας, με την παρουσία τουρκοκυπρίων στην Αγγλική Σχολή; Μερικοί υποστηρίζουν ότι ιστορικά τα κυπριακά λαϊκά στρώματα είχαν κατανοήσει πολύ πιο γρήγορα και με πολύ περισσότερη σαφήνεια τι γινόταν και στην Κύπρο, και γύρω μας, από ότι οι ανώτερες τάξεις. Άλλοι καμώνονταν ότι μορφώνονταν και άλλοι κατανοούσαν, που θα ελαλεν τζαι ο Λιασιδης.

- Πρόταση προς κυβέρνηση για το πού να βρει 10 εκατομμύρια ώστε να μην αποκοπούν οι κοινωνικές συντάξεις: 100 εκατ. από την πρώτη δόση για τις πυραυλάκατους, συν 370 χιλιάδες από το κόστος για υφυπουργεία, συν 10,6 εκατ. που οφείλουν οι επιχειρηματίες ανάπτυξης γης για το φόρο ακίνητης ιδιοκτησίας κλπ καλύπτουν και τις κοινωνικές συντάξεις και τα κόμιστρα των μαθητών. Αν δε εφαρμοστεί και η πρόταση Αβέρωφ για δήμευση των περιουσιών όσον έβγαλαν κεφάλαια στο εξωτερικό κατά τη διάρκεια του κουρέματος, βγαίνουμε από το μνημόνιο πληρώνοντας και το πρόστιμο. Άστε δε που μένουν και οι μίζες και οι τράπεζες άθικτες. Σώζουμε και το χρηματοπιστωτικό σύστημα στο πιτς φυτίλι.

- **Οι φλούφληδες της τρόικας**. Είναι νέο φρούτο και θα το βαφτίσουμε με την ευκαιρία της προσπάθειας μερικών να δικαιολογήσουν την υπόθεση με την κοινωνική σύνταξη. Η πλάκα είναι ότι πριν λίγο καιρό, τα ίδια άτομα έριχναν και κάτι μυστήριες ατάκες για τη δυστυχία που θα φέρουν τα μνημόνια. Τελικά, μάλλον ήταν copy paste απο την Ελλάδα – διότι άνθιζε και αυτό το φρούτο – αντιγράφεις κάτι για να έχεις φανταχτερές λέξεις. Έθιμο τουλάχιστον ενός αιώνα..:).. Λέει ενας..ναι, φυσικά, είναι θετικό να στοχευθούν οι συντάξεις. Αν ήταν χρυσέ μου να στοχεύουν δεν θα αποφάσιζαν πρώτα ότι θα κόψουν 10 εκατομμύρια και μετά θα έψαχναν για τις δήθεν εκατομμυριούχες. Διότι αν αποδειχθεί ότι δεν υπάρχουν τόσες, τότε τί θα γίνει; Είναι δύσκολη σκέψη ε; Και όμως, αυτοί ξέρουν ότι δεν θα βρεθεί αυτό το παραμύθι με τις εκατομμυριούχες, και τότε θα αρχίσουν να κόβουν από άλλους πιο κάτω και πιο κάτω. Γιατί η κοινωνική σύνταξη κ. φλούφλη μου δεν έγινε για τις αστές. Οπότε εστιάζουν ακριβώς σε μια παροχή σε μια αδύναμη κοινωνική ομάδα.

- Αυτό θα πει Δίκαια Πολιτική της στοχευμένης κοινωνικής σύνταξης (Δανεισμένο): Σύνταξη άντρα 1200 ευρώ + σύνταξη νοικοκυράς 300 = 1500, κόβουμε τα 300 της νοικοκυράς. Σύνταξη άντρα 1500 ευρώ + 0 της νοικοκυράς (πριν τα 65) = 1500 ευρώ, δεν κόβουμε μπακκίρα από τη σύνταξη του άντρα. Σύνταξη άντρα 2000 ευρώ + σύνταξη γυναίκας 2000 ευρώ = 4000, δεν κόβουμε μπακκίρα. Σύνταξη άντρα 2500 + σύνταξη γυναίκας 2500 = 5000 ευρώ δεν κόβουμε μπακκίρα. Εφάπαξ 150000 ευρώ δεν το φορολογούμε καν...

- **Η πλάκα είναι ότι η Ζέτα διορίστηκε γιατί είναι γυναίκα** – αφού είχαν κράξει τον Αναστασιάδη ότι δεν διόρισε γυναίκα. Που σου νέφκω, που πάεις. Γυναίκα, η οποία ανέλαβε, παρακαλώ, να προωθήσει περικοπές στην κοινωνική σύνταξη, με βάση τις οποίες θεσμικά η γυναίκα θα επιστρέψει στο καθεστώς νομικής εξάρτησης από τον άνδρα. Ο στύλος του σπιθκιού με το εισόδημα. Σιγά που θα καταλάβαινε η Ζέτα ότι η εργασία της γυναίκας είναι απλήρωτη στο σπίτι. Ξέρει τί θα πει η εμπειρία της γυναίκας-οικοκυράς η κ. Ζέτα; Κατάγεται από οικογένεια από διορίζονται υπουργοί λόγω καταγωγής. Οπότε, το ότι φανηκε ότι παπαγάλιζε ότι της είπαν, δεν είναι παράξενο. Αυτοί οι τύποι θα ξυπνούν στον ύπνο τους και θα λένε «στάση πληρωμών». Ή θα απειλούν τα παιδιά τους με τιμωρίες «στάσης πληρωμών». Οπότε και η τιμωρία αυτής της τάξης πρέπει να είναι ανάλογη;

- Κυρία Αιμιλιανίδου και κύριε Γεωργιάδη, αφού, λέτε, οτι ξέρετε ήδη τον αριθμό των εκατομμυριούχων νοικοκυρών, που δεν χρειάζονται την κοινωνική σύνταξη, προφανώς είναι εύκολος και ο εντοπισμός τους. Γιατί δεν τις αφαιρείτε αυτόματα από το σύστημα καταβολής της κοινωνικής σύνταξης, και περιπλέκεται σε τέτοιο βαθμό τις ζωές σας. Λιτότητα δεν είπαμε; Η απλότητα, λιτότητα είναι..

- Να και μια ενδιαφέρουσα σκέψη στα κυριακάτικα φύλλα – αναρωτήθηκε ένας σχολιογράφος αν θα γινόταν δεχτή η μαρτυρία του κ. Λίλλη, αν ήταν σε ξεχωριστή δίκη ο Αλέκου και ο Ζανέτος. Οπότε, ο κ. Ρίκκος φρόντισε να τα ρίξει όλα μαζί μπας και του βγει τίποτα; Και μπας και δεν προσέξει κανένας ότι ο βασικός ένοχος, ο κ. Λίλλης απαλλάχτηκε; Ώστε δεν υπήρχε «εύνοια»;

- **«Η κοινή γνώμη φτύνει και κάποιοι νομίζουν ότι ψιλοβρέχει**». Σχόλιο από αθλητική εφημερίδα. Το ποδόσφαιρο μπορεί να είναι μεταφορική αναφορά στην πραγματικότητα.

- **Ο Λίλλης είναι μικρό ή το μεγάλο ψαρι;** Ο Ρίκκος θα αθώωνε και τον Τσοχατζόπουλο για να προσφέρει υπηρεσίες; Στη Βουλή την Τρίτη 21/1, η Ειρήνη Χαραλαμπίδου έριξε μια σπόντα στη Γενική Εισαγγελία να μην βγάζουν μάρτυρες, εμπλεκόμενους [και έτσι να τους αθωώνουν] – με παραπομπή όπως έγραψε ένας δημοσιογράφος [ΜΙΧ] στα σχόλια του

Φιλελευθέρου, στην υπόθεση της Δρομολαξιάς. Επειδή το «απ' σιει μούγιαν μουγιάζεται» καταλάβει το ο κ. Ρίκκος αποφάσισε να επιστρέψει στη μυθολογία – έτσι παρέπεμψε, σύμφωνα με το σχόλιο, στο ότι έτσι έγινε και στη Βίβλο. Ομολόγησε, λέει, ο Αδάμ [ότι φταίει η Εύα] και η Εύα [ότι φταιει το φίδι]. Αυτό είναι νομική λογική; Τώρα η Κύπρος επιστρέφει και στις ρητορικές του Μεσαίωνα πριν την εποχή των «φυσικών δικαιωμάτων»; Δεν πρόσεξε ο κ. Ρίκκος ότι σε εκείνο το σκηνικό το παιχνίδι ήταν στημένο [ο «big chief» ήξερε] και τα άλλα ήταν όχι μαρτυρίες, αλλά δικαιολογίες; Το ουσιώδες είναι το χειρότερο – Αν ευσταθεί κάτι στην υπόθεση της Δρομολαξιάς, τότε το «μεγάλο ψάρι» ήταν ο κ. Λίλλης. Αν είναι να κάνουμε αντιστοιχίες, είναι το ανάλογο του Τσοχατζόπουλου, ας πούμε, στην υπόθεση των ελληνικών μιζών. Όμως, ο κ. Ρίκκος εδώ απάλλαξε, ουσιαστικά, το «μεγάλο ψάρι». Υπάρχει και μια άλλη πρακτική που λέγεται «στημένες δίκες». Ή μπορεί να έχει ακούσει για τη δίκη του ΑΣΠΙΔΑ ο κ. Ρίκκος. Θα έχει ακούσει για τους λαμπρούς, τότε, μάρτυρες που κατηγορούσαν άλλους για συνομωσίες…Όταν δηλαδή κάποια εξουσία θέλει να κατηγορήσει κάποιους και ψάχνει για μάρτυρες για να στοιχειοθετήσει υπόθεση. Οπότε, το ερώτημα δεν είναι τί έγινε -σε λίγο θα μας πουν ότι ευτυχώς που μεσολάβησε ο Λιοτατής να πουλήσει ο Μουσταφά το χωράφι- αλλά να κατηγορηθούν κάποιοι και να κατασκευαστεί ανάλογο θέαμα; Τέτοια δικαιοσύνη υπάρχει μπόλικη. Τα ίδια κάνει και ο Ερτογάν – διορίζει δικούς του για να βγάλουν τα πορίσματα που θέλει.

- **Ας πούμε για το θέμα του κ. Βγενόπουλου, μπορεί ο κ. Ρίκκος να το διερευνήσει όντως;** Τί στάση είχε στη Βουλή το 2009 ας πούμε – τότε που ήταν εκεί ο Βγενόπουλος;

- **Θα διερευνηθεί αυτό; Αγόραζαν κάποιοι γη που τώρα είναι για ανάπτυξη; Και αν ναι, πως το ήξεραν;** Να και μια είδηση που περνά στα ψιλά – πάλι προνομιακή πληροφόρηση; Νισάφι πια. «*Ποιος γνωστός κύπριος μεγαλοεπιχειρηματίας αγόρασε το τελευταίο διάστημα, μεγάλη έκταση στην περιοχή μεταξύ Επισκοπής – Ακρωτηρίου; Όπως πληροφορούμαστε σε τιμή κελεπούρι. Σημειώστε ότι ο εν λόγω επιχειρηματίας προέβη στην συγκεκριμένη αγορά μικρό χρονικό διάστημα πριν την ανακοίνωση της συμφωνίας μεταξύ κυβέρνησης – Αγγλίας που επιτρέπει πλέον την αναπτυξιακή δραστηριότητα στους κατόχους ακίνητης περιουσίας στην εκεί*

περιοχή.» Φιλελεύθερος, 22/1/2014. σελ,7. Αυτό δεν είναι πρωτοσέλιδο θέμα; Ή μήπως αυτά είναι τα γνωστά κόλπα του κ. Σιακόλα από την περιοχή της Λίμνης; Εδώ, όμως εμπλέκονται και όσοι ήξεραν για τη συμφωνία – και έχουν σαφώς εξαπατηθεί όσοι πώλησαν φτηνά. Χαριτωμένο το παρασκήνιο, αλλά το πρωτοσέλιδο είναι η ουσία..

- **Η Αλήθεια δεν μπορεί να προσαρμοστεί σε μια εποχή, όπου η σκιά του Π. Γιωρκάτζη δεν καλύπτει όλες τις δημόσιες θέσεις;** Η Αλήθεια ρωτούσε γιατί διορίστηκε εκεί που διορίστηκε τελικά ο Τρυφωνίδης και ..ψάχνει ευθυνες..στον υποδιοικητή που διορίστηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση. Τόσο κόλλημα πια; Ούτε λέξη για τον Ιωνά; Δηλαδή ότι γίνει ο στόχος είναι να μπορεί ο κ. Χάσικος να ελέγξει και άλλες καρέκλες; Έτσι έκανε και στο κτηματολόγιο; Καλά, αν ο Ίωνας -παρά το ότι ήξερε κλπ- δεν φταίει και φταίει ο τοπικός αρμόδιος στην φυλακή, τότε για το ότι δεν λήφθηκαν μέτρα, έστω ένα στέγαστρο, έστω να γίνει αποψίλωση γύρω από το χώρο, στο Μαρί, ποιός έχει, κατ' αναλογία, ευθύνη; Αλλά τί ρωτάς την εφημερίδα του Χάσικου;.. Να ρωτήσουμε μήπως αν ο Τρυφωνίδης είναι και συγγενής παράγοντα του; Αλλά η εφημερίδα του Χάσικου θα ήθελε μια δημόσια υπηρεσία μόνο «ημέτερη»..Αυτό είναι το θέμα. Οπότε, ελάχιστα ασχολείται με τα θέματα, τη συνέπεια, κ.ο.κ.

- **Ο άλλος Τρυφωνίδης του ΔΗΚΟ που έκανε και θεάματα για να στηρίξει το Χάσικο με τη Δρομολαξιά, τί κανει;** Α ναι, εκείνος επιμένει ότι δεν θα ιδιωτικοποιηθεί η ΣΥΤΑ. …Αλλά εντάξει να δούμε και τις εκλογές στο ΔΗΚΟ. Διότι είναι καλά και τα θεάματα, αλλά όπως απέδειξε αμέσως ο κ. Ν. Παπαδόπουλος, κάθε νέος «ηγεμόνας» στο συγκεκριμένο κόμμα πρέπει να μοιράζει καρέκλες. «Καθαρά χέρια»…☺

- **Ανησυχεί το διεθνές κεφάλαιο για την εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας**. Ενώ μερικοί ψάχνουν σημάδια για μια κάποια ανάπτυξη, οι άλλοι βάζουν ήδη στοιχήματα για το ποτέ θα σκάσει η επόμενη κρίση. Κάθε δεκαετία είχε μια από το 1980. Η σημερινή πάει για 6-7 χρόνια ήδη. Ο Economist βγήκε με εξώφυλλο ότι πρέπει να πουληθούν δημόσιες επιχειρήσεις, δημόσια περιουσία κλπ. Συμπέρασμα 1: ενοχλεί η τάση μη-δυτικών χωρών να μην αφήνουν τις πολυεθνικές να κάνουν ότι θέλουν. Συμπέρασμα 2: Υπάρχει, επίσης, μεγάλο άγχος για την κερδοφορία του

κεφαλαίου για αυτό συνεχίζεται η επένδυση στο χρήμα – στα χρηματιστήρια. Αφού, λοιπόν, το κεφάλαιο δεν μπορεί να παράγει, θέλει να πάρει δημόσιες επιχειρήσεις για να κερδοσκοπήσει στην πώληση. Αλλά και αυτό, καημένοι, μέχρι που θα σας πάρει;

- **Πριν ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις στη Γενεύη τί θυμήθηκαν οι δυτικοί;** – έχουν λέει φωτογραφίες βασανιστηρίων από τη Συρία. Καλά γιατί να πιστέψει κάποιος ότι δεν είναι Photoshop, όπως τόσες άλλες; Εδώ η Σαουδική Αραβία κατασκεύασε «χημικό επεισόδιο» τον Αύγουστο και τα δυτικά ΜΜΕ το έχαψαν.

- **Άμαν ακόμα τζιαι σε μελέτη (προσχέδιο) λαλούν σου ότι εν banking crisis που είσιες τζιαι συ επιμένεις στα δικά σου, τότε ακόμα τζιαι η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά**

- **Καρατομούνται τα δέντρα της οδού Κ. Μάτση στη Λευκωσία, παρόλον ότι ειδικοί γεωπόνοι γνωματεύουν ότι δεν είναι άρρωστα, άρα δεν υπάρχει λόγος, όπως και δεν τίθεται θέμα οδικής ασφάλειας**. Η καθαρή πόλη του κ. Γιωρκάτζη, μάλλον παραπέμπει σε μπετόν και ασφάλτους – πιο εύκολο το σφουγγάρισμα, προφανώς.

- Αν δεν καταλήξει σε φιλικό διακανονισμό ο δήμος Λευκωσίας με το Μιλτιάδη Νεοφύτου για την πλατεία Ελευθερίας, τότε ο δήμος θα προχωρήσει στην προκήρυξη νέων προσφορών. **Η ιστορία με το γιοφύρι της Άρτας αποκτά την κυπριακή έκδοση,** πιο σύγχρονη που να κοστίζει. Μάλλον έτσι γίνεται η Λευκωσία «ανταγωνιστική», όπως ανέφερνε στις δημόσιες εμφανίσεις του στα τηλεοπτικά μέσα ο κ. Γιωρκάτζης όταν κατηγορούσε για την καθυστέρηση στην υλοποίηση των εργασιών στην πλατεία Ελευθερίας. Αυτό θα πει ‘ανεξάρτητη διεκδικητική πολιτική’.

- **Σχέδιο με πέντε δημαρχεία**, ακούω, ήταν η μια πρόταση από τους βρεττανούς εμπειρογνώμονες. Άρα με τις εξοικονομήσεις από τις αντιμισθίες και έξοδα παραστάσεως των υπόλοιπων 34 δήμων (με μέσον όρο 50 χιλιάδες

ο κάθε δήμαρχος συν 200 χιλιάδες οι δημοτικοί σύμβουλοι ετησίως) τουλάχιστον 5,5 εκατομμύρια εξοικονομήσεις ετησίως. Αν προστεθούν και άλλα «οφέλη» άμεσα και έμμεσα, τότε καταργείται το μνημόνιο σε μια πενταετία. Οι ψηφοφόροι όμως; Πώς θα κερδίζονται;

- **Έγινε πρόταση στον τετ-α-τετ Τάσο Τρύφωνος να κατέβει στις ευρω-εκλογές με τον ΔΗΣΥ. Άντε βρε, και με δικό σας εκπρόσωπο στη Eurovision!**

- **Καλέ, τί γίνεται με την έρευνα της Γενικής Ελέγκτριας για τον «Αριστοτέλη» και τον Κενεβέζο; Το.... φιλοσοφεί;** Μπορεί να είναι και αυτό όπως το άλλο με τους φοροφυγάδες που τους συναντά στις δεξιώσεις…

- Το ανέκδοτο της βδομάδας «Το ΡΙΚ που θέλουμε» - Δημόσια διαβούλευση. Και αν το ΡΙΚ που θέλουν οι πολίτες, δεν συνάδει με το ΡΙΚ που θέλει ο Χάσικος;

- Ωδεύουμε προς ‘μεγάλο’ κοινό ανακοιθέν, εε; Καμία δήλωση επ’ αυτού, παρόλο που ο στόχος ήταν το μικρό και εύχρηστο;

- Ο Βίκτωρας, τί έκανε αυτή τη βδομάδα;

- Δημοσιοποιήθηκε η έκθεση για την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Ώρε γλέντια ☺ Θα αναμένουμε και την αντίστοιχη που ετοιμάζεται για λογαριασμό της Ένωσης Δήμων για επιπρόσθετη .... ψυχαγωγεία.

- Κύριε Δημήτρη Γεωργιάδη, μήπως δεν γνωρίζεται ότι η εκπαίδευση μέχρι τα 15 είναι υποχρεωτική; Άρα οι γονείς που δεν μπορούν να πληρώσουν τα κόμιστρα κινδυνεύουν να κατηγορηθούν για αποστέρηση του δικαιώματος της

παιδείας από τα παιδιά τους και για φυλάκιση λόγω χρεών, αν πληρώσουν τα κόμιστρα «κόβοντας» από άλλες υποχρεώσεις π.χ. φορολογίες. Λογική του έτσι κι αλλιώς πνιγμένος.

- **Σχόλιο του Άδωνη Φλωρίδη στο άρθρο του Δημήτρη Γεωργιάδη για τα δικαιώματα που ΔΕΝ έχουν οι μαθητές**: Τωρά τζ'αι να πάει όσα κοπελλούθκια γεννιούνται δεν θα έχουν δικαιώματα. Θα πρέπει να εργαστούν σκληρά για να τα αποκτήσουν. Τωρά τζ'αι να πάει τα κοπελλούθκια δεν θα τα ξισκατίζουμεν, εν θα τους αλλάσσουμεν τες πάννες, εν θα τα κάμνουμεν κούτσ'ιου - κούτσ'ιου, εν θα τα στέλλουμεν σχολείον να μάθουν γράμματα, εν θα τα μορφώνουμεν. Τι σημαίνει σιόρ ότι επειδή έτυχεν να γεννηθούν ότι θα έχουν τζ'αι δικαιώματα;

  Τωρά τζ'αι να πάει θα τα ξαπολούμεν μέσα σε σπήλιους, ψηλά ποτζ'εί στον Ληστόβουνον τζ' αν τα καταφέρουν εκαταφέραν τα. Τα κουτσά, στραβά τζ' ανήμπορα θα τα πετάσσουμεν που την Σ'ιονίστραν κάτω διότι έτσι τζ' αλλιώς εν θα μπορέσουν ποττέ να εργαστούν για να αποκτήσουν κάποιο δικαίωμα οποιουδήποτε είδους. Χάρην τους κάμνουμεν.

  Η Οικουμενική Διακύρξη των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δεν θα ισχύει για όσους αποδεδειγμένα δεν εργάστηκαν για να αποκτήσουν τα ανθρώπινα τους δικαιώματα. Τι σημαίνει σιόρ επειδή έτυχεν κάποιος να γεννηθεί να απολαμβάνει τζ'αι ανθρώπίνα δικαιώματα. Να παν πρώτα να ματοτζ'υλιστούν σε κανέναν παγκόσμιον πόλεμον τζ' ύστερα θωρούμεν αν δικαιούνται.

  Ούτε το οκτάωρο (καλά τούτον επήεν πάππουσ'ιν έσ'ει τζ'αιρόν). Ούτε το δικαίωμα στην ξεκούραση. Προ πάντων το δικαίωμα στον έρωτα, στο παιγνίδι, το δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο, στο να απολαμβάνεις τη ζωή τζ'αι τη γνώση. Ούλλα τούτα θα πρέπει τα κοπελλούθκια τωρά τζ'αι να πάει να εργαστούν σκληρά για να τα αποκτήσουν. Θα κουντούν ρότσους πα' στην Κακορατζ'ιά τζ'αι μόλις φτάσουν στην μούττην της θα τες τζ'υλούν κάτω τζ'αι πτου ξανά π' αρκής.

  Τζ' εσέναν δηλαδή επειδή οι παππούες σου αφήκαν τα κράγκα τους μεσ' στα μεταλλεία του Ξερού τζ'αι αγωνιστήκαν για τα στοιχειώδη εργατικά τους

δικαιώματα σημαίνει ότι πρέπει να τα απολαμβάνεις τζ' εσύ; Κανεί πιον με τούτες τες στρεβλώσεις (τι ωραία λέξη!). Να πάεις τζ' εσύ να αήκεις τα κράγκα σου με στες γαλαρίες τζ'αι αν ι-φκεις ζωντανός που τζ'ει μέσα θωρούμεν.

Τζ' εσύ ρε καραγκιόζη που μιλάς τζ'αι σκέφτεσαι ελεύθερα, που αννοίεις το στόμαν σου τζ'αι λαλείς ότι μαλακίαν σου κατεβεί νομίζοντας ότι κάμνεις τζ'αι πνεύμαν, εργάστηκες σκληρά για να έσ'εις τούτον το δικαίωμαν; Αν όϊ γιάλλα που δαμαί. Πίσω στον βουνόν να τζ'υλάς πέτρες. Να δουλέψεις ρε... Αμάν πόσην αππωμάραν πιον! Arbeit macht frei ρεεεεεεε....

- **Η ευαισθησία για την νεκρή γυναίκα από την Ρουμανία στο δωμάτιο με τα σκουπίδια ήταν σημαντικό δείγμα του ανθρωπιστικού βαρομετρου της κοινωνίας: Η Σημερινή, η Χαραυγή και ο Πολίτης το είχαν σαν κύριο πρωτοσέλιδο θέμα.** Ο Φιλελεύθερος και η Αλήθεια το είχαν επίσης πρωτοσέλιδο αλλα όχι σαν κεντρικό τίτλο. Να ρωτήσουμε και για την συνείδηση όσων κατασκεύαζαν υστερίες για τα «επιδόματα»; Μπα..Η συνέπεια των θρησκευτικών λόγων είναι μάλλον επιφανειακη..στο εξωτερικό μέχρι και ο Πάπας βγάζει και αντί-ρατσιστικούς λόγους, και λέει ότι τα υπερβολικά πλούτη είναι κλοπή… αλλα εδώ…

ΑΠΟΨΕΙΣ

Συζητήσεις στο ίντερνετ: Οι επιλεκτικές ευαισθησίες των δημοσιογράφων ή πως και δεν είχαν κατανοήσει/καταγράψει τόσοι «ειδικοί» την τραπεζιτική κρίση όταν ερχόταν

Στην επίσημη Δημόσια Σφαίρα εξακολουθεί να υπάρχει ένα είδος καθωσπρεπικής λογοκρισίας για το πώς είχαν συγκαλυφθεί τα προβλήματα και τα σκάνδαλα των τραπεζών από το 2010, μέχρι που η κρίση έγινε πια κραυγαλέα δημόσια, την άνοιξη του 2012 όταν η ανάγκη ανακεφαλαιοποίησης άνοιξε την πόρτα για τις μαύρες τρύπες και τους «σκελετούς στα ντουλάπια».

Στην άτυπη Δημόσια Σφαίρα του ίντερνετ, όμως, ο διάλογος προχωρεί. Και εδώ οι δημοσιογράφοι -αλλά, για να μην ξεχνιόμαστε, και ολόκληρο το σχετικό τμήμα του Πανεπιστήμιου Κύπρου, δεν είδε, δεν άκουσε τίποτα, πριν αναφωνήσει έκπληκτο..ότι είναι πολλά τα χρήματα- αναγκάζονται να συζητήσουν πια με αντίλογο, αντί μέσα από το μονόλογο της εξουσίας που τους δίνει το Μέσο του ιδιοκτήτη τους..

Η πιο κάτω συζήτηση έγινε στο facebook. Συμμετείχε και ένα μέλος της ομάδας της Δέφτερης Ανάγνωσης, αλλά και ο οικονομικός συντάκτης του Πολίτη. Οι ομολογίες είναι πάντα χρήσιμες. Και τουλάχιστον δείχνουν ότι κάποια πράγματα αναγνωρίζονται πια.

Και αυτό είναι πρόοδος.

Defteri Anagnosi Καλημέρα.

Η Δέφτερη Ανάγνωση παρακολουθούσε με έκπληξη (εως θυμό) τον κ. Δημήτρη Γεωργιάδη την περίοδο της μεγάλης λεηλασίας να μεν λαλεί κίτσι για τες Τράπεζες , σε αντίθεση με την αυστηρή κριτική του για τον Δημόσιο Τομέα. Αμα το έγκλημα ήταν πλέον σε δημόσια θέα ελάλησεν και ο δημοσιογράφος του Οικονομικού τμήματος του Πολίτη ......Ποιούς εξυπηρετούσαν τα άρθρα του Γεωργιάδη τούτη την περίοδο? Τον κόσμο ή τες τράπεζες? Αξιοπιστία απούσα .

Yiannos C. Ioannou Defteri Anagnosi , κατ' ακρίβεια ο Demetris Georgiades πέρασε από κόσκινο και παρουσίασε με ενδελεχή για να μην πω δίκην ανακριτού τρόπο όλες τις παρανομίες και τις γελοιότητες των πολλών εταιρειών που είχαν παίξει τον καιρό του χρηματιστηρίου και μετά. Για να είμαι ειλικρινής δεν θυμάμαι και πολλά για τις τράπεζες όμως.

Demetris Georgiades Yiannos C. Ioannou για τις τράπεζες είχα γράψει, αλλά όχι όσο θα έπρεπε. Κυρίως γιατί δεν ήταν ξεκάθαρη η συμμετοχή τους την τότε περίοδο. Στην συνέχεια όταν βρήκαμε στοιχεία (πόρισμα της κεφαλαιαγοράς) τα βγάλαμε... με καθυστέρηση. Αλλά κάτι ήταν και αυτό.

Χρήστος Λαζαρίδης Για πές μας την αναλογία να καταλάβουν και αυτοί που δεν γνωρίζουν; 1 πρός 10.000 λέξεις ;

Χρήστος Λαζαρίδης Έχεις και θράσος να 'βγαίνεις' Δημήτριε .
Είσαι συν-υπεύθυνος πρός την κοινωνια για 'συγκάλυψη' και αποπροσανατολισμό

Demetris Georgiades όχι. Αναλογικά έχω γράψει πολύ περισσότερα για τις κακές πρακτικές των επιχειρηματιών, των χρηματιστών και των τραπεζών (δέχομαι εκ των υστέρων θα έπρεπε να είχα γράψει και άλλα).
Έχω εδώ αρχείο, όποιος θέλει να το επιβεβαιώσει. Ακόμη είχα επικρίνει και την ΕΠΑ γιατί επέβαλε πρόστιμο χάδι στις τράπεζες, όταν τις έπιασε να συμφωνούν και από τότε είπα, ότι αυτό θα έφερνε κακό αποτέλεσμα. Σίγουρα δεν προέβλεψα
το τι θα ακολουθούσε αλλά και αυτό ήταν ένα λιθαράκι στην καταστροφή.

Defteri Anagnosi Demetris Georgiades Γράφεις: "Σίγουρα δεν προέβλεψα το τι θα ακολουθούσε αλλά και αυτό ήταν ένα λιθαράκι στην κατατσροφή." Δηλαδή δεν συγκάλυπτες τες τράπεζες - απλώς δεν εκατάλαβες τι εγίνετουν? Οπόταν αν ρωτήσω "είσαι Αχάπαρος"? θα είμαι προσβλητική ή/και υπερβολική? Διότι κάποιοι άλλοι εγράφαν τότες όπως ξέρεις. Το "ήταν λιθαρακι για την καταστροφή" σε τι αναφέρεται? Στα έργα των Τραπεζών ή στην δική σου ευθύνη που δεν τα ξεσιέπασες?